

Zakotvení v Písmu

Zaměření na poslání

Modlitební týden 2026

Modlitba otevírá možnosti, které nedokáže zajistit žádná strategie, proto musíme prožít poslední úsek cesty na kolenou.

Hlavním autorem přednášek je Shawn Boonstra, zástupce šéfredaktora časopisu *Adventist Review*. Vyrůstal v Britské Kolumbii v Kanadě. V době dospívání se stal adventistou a zanedlouho začal vyučovat Bibli. Tato služba ho nakonec vedla k desítkám let pastorační služby, veřejné evangelizace a mediální činnosti. Společně se svojí manželkou Jean pomohli desítkám tisíc lidí, aby přijali Ježíše Krista a byli pokřtěni do církve. Boonstra také působil jako moderátor a ředitel televizních pořadů *It Is Written* (Je psáno) v Kanadě a televizního vysílání *It Is Written International* (Mezinárodní program Je psáno). V letech 2013 až 2025 pracoval jako moderátor a ředitel pořadu *Voice of Prophecy* (Hlas prorocký), ve kterém oslovoval diváky po celém světě.

Modlitební týden 2026

Vydala Církev adventistů sedmého dne, Londýnská 623/30, 120 00 Praha 2.

Vydání první, Praha 2026.

Odpovědný redaktor: Vítězslav Chán

Přeložil: Josef Hrdinka

Jazyková redakce: Eva Bělíčková, Marie Koukolová

Technická redakce: JUPOS, s. r. o., Ostrava

Tisk: Tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice

Příspěvky zasílejte na: redakce@adventorion.cz

Fotografie na obálce: pexels.com

Foto: 6, 23, 25, 28, 29, 33 – pexels.com; 35, 37, 39, 41, 43, 45, 47 – Ludmila Grešová; 8, 9 (Hekmat Al-Ayashi) – wikipedia.org

Ilustrace v zamyšlení pro děti: Karen Jimenez Findley

ISBN: 978-80-88026-81-5

SOBOTA

4 | **Zakotvení v Bibli**

Erton C. Köhler

NEDĚLE

8 | **Čtení Bible nestačí**

Shawn Boonstra

PONDĚLÍ

11 | **Poselství, které svět stále potřebuje**

Shawn Boonstra

ÚTERÝ

14 | **Učení církve uplatněné v životě**

Shawn Boonstra

STŘEDA

17 | **Skutečné dílo Ducha**

Shawn Boonstra

ČTVRTEK

21 | **Není to práce kazatele**

Shawn Boonstra

PÁTEK

24 | **Na hranici Kenaanu**

Shawn Boonstra

SOBOTA

27 | **Dokud nepřijde**

Ellen Gould Whiteová

32 | **Zamyšlení pro děti**

Abigail Dumanová

Když jako celosvětová církev budeme nyní prožívat týden modliteb, nezpomalujme náš běh, ale přeskupme svoje síly. Na první místo dejme to, co je naším posláním. Ať žijeme na kterémkoliv kontinentu a v jakékoliv společnosti, vraťme se k základu, na kterém stojíme, a k našemu hlavnímu poslání. Téma „Zakotvení v Písmu, zaměření na poslání“ není krátkodobým heslem, ale je součástí samotné identity Božího lidu v prorocké době.

Růst a vycházet z Písma znamená stát tam, kde stojí Kristus, který řekl: „*Posvěť je pravdou; tvé slovo je pravda*“ (J 17,17). Bible nám poskytuje jistotu v dnešním světě, který přináší mnoho různých možností a pravd. Upevňuje naši víru uprostřed různých nejistot. Formuje naše povahy a upřesňuje naše cíle. Církev zakotvená v Písmu se nemusí obávat nových trendů a různých zmatků, protože dříve, než promluví, modlí se a naslouchá nebesům.

Právě toto ukotvení v Písmu inspiruje církev k postupu vpřed. To, že se zaměří na svěření poslání, znamená, že přijímá důvod své existence. Ježíš prohlásil: „*Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky*“ (Mt 28,19). Bůh nepovolal církev k tomu, aby žila pohodlným životem, ale pověřil ji úkolem zvěstovat poselství naděje. Překážky vedou církev k modlitbám na kolenou. Modlitba otevírá možnosti, které nedokáže zajistit žádná strategie. Kristovo pověření platí pro každé místo, kde žijí lidé. Každý jazyk, každé město a každá oblast zve věřící lidi k službě a předávání dobré zprávy.

Modlitba motivuje a udržuje vědomí naléhavosti. Šíření evangelia začíná odevzdáním se Kristu. Dříve než budeme organizovat jakékoliv programy, musíme prožít posvěcení srdce. Ještě předtím, než budeme připravovat a vyhlášovat plány, musíme Bohu předkládat přímluvné modlitby. Dějiny ukazují, že když se Boží lid modlil, dokázal mimořádným způsobem plnit svěření poslání. Duch pak může naplnit Boží lid odvahou, může projevit svoji moc a otevírat nové příležitosti.

Tento týden modliteb považujeme za čas přípravy, za návrat ke zdroji moci a světla. Církev, která zaměřuje pozornost na nepodstatné věci, nedokáže pomoci světu. Tento svět potřebuje církev věrnou, s hlubokými kořeny a širokým záběrem.

Přeji si, aby naše modlitby v tomto týdnu upevnily náš základ a rozšířily náš pohled, aby všichni lidé mohli uslyšet evangelium a Kristus se mohl vrátit ve své slávě.

Pán přichází.

– Erton C. Köhler,

předseda Generální konference Církve adventistů sedmého dne

Zakotvení v Bibli

Náš neochvějný základ

Plně ob stojí pouze ti lidé, kteří stavějí na nepohnutelném základu. V dnešní době existuje pouze jeden neochvějný základ – Boží slovo. Zůstane pevně stát i v době, kdy se všechno kolem bortí. Ob stojí i v dobách, kdy se mění ideologie a kdy se hroutí dřívější struktury.

Téma „Zakotvení v Písmu, zaměření na poslání“ není pouhým nicneříkajícím heslem. Podobá se kompasu, který vede adventistické

hnutí v této rozhodující době. Svět se zmítá ve zmatcích a názorových proměnách a celosvětová církev může obstát jen tehdy, když zůstane pevně stát na základu, jímž je věčné Boží slovo.

V dnešním nestabilním světě se posouvají hranice, přejmenovávají pravdy a proměňují hodnoty. Hrne se na nás záplava pochybností, postmoderní názory se šíří prostřednictvím miliard obrazovek a displejů. Větry relativismu se mění ve vichřici lhostejnosti. Uprostřed této laviny nejistot se nevyhnutelně vynořuje otázka: Existuje něco pevného a neměnného? Je možné se spolehnout na nějaký pevný základ?

Ježíš na tuto otázku odpovídá velmi jasně. V Matoušově evangeliu (7,24–27) vypráví příběh o dvou stavitelích. Jeden byl moudrý a druhý pošetilý. Oba

si postavili domy a zanedlouho byly tyto domy vystaveny prudké bouři. Jeden dům se zhroutil a druhý zůstal stát. Co rozhodlo o tom, který z nich obstál? Byl to základ. První muž postavil dům na skále, zatímco druhý ho postavil na písku. V původním řeckém textu slovo „*skála*“ zní „*petra*“ a označuje pevný, rozsáhlý a nepohyblivý skalní masiv. Takovým pevným základem Božího lidu je Boží živé a věčné slovo. Text v 2. listu Timoteovi 3,16.17 uvádí, že toto Slovo je „... *vdechnuté Bohem*“ a má za cíl vyučovat, usvědčovat, napravovat a vychovávat k spravedlnosti tak, aby každého člověka připravilo ke konání dobra. Bible tedy není pouze jednou z mnoha knih, ale jen ona je věčným základem.

Můžeme postavit impozantní, krásný, architektonicky odvážný, moderně zařízený dům. Pokud však bude mít základy na písku, zřítí se. V bouřích obstojí jenom ti, kdo stavějí na pevném a nepohyblivém základu. V dnešní době existuje pouze jeden absolutně pevný základ – Boží slovo.

Slovo je inspirované

Apoštol Pavel napsal: „*Veškeré Písmo je vdechnuté Bohem*“ (2Tm 3,16; ČSP). Původní řecké slovo „*theopneustos*“ – doslova „*Bohem vdechnuté*“ – je působivým obrazem. Vrací nás na začátek ke stvoření. Stejný Bůh, který vdechl Adamovi život, vdechuje svoji pravdu do stránek Písma. I když Bibli napsali lidé, je ve skutečnosti „*dechem nebes*“, který lidé zaznamenali svým jazykem. Bůh Písmo lidem přímo nediktoval, ale inspiroval je, a lidé se pak vyjádřili vlastními slovy.

Toto není částečná ani pouze poetická inspirace, je to inspirace úplná. Boží slovo zjevil Bůh, formoval je Duch svatý a v průběhu staletí je zapisali vybraní lidé. Po celá následující staletí je lidé uchovávali, věřili mu a přinášeli kvůli němu oběti. Ellen G. Whiteová napsala: „Bůh se o nás stará jako o myslící bytosti a dal nám své Slovo jako světlo, abychom dokázali bezpečně jít svou cestou.“¹ Také v dnešní době kulturní temnoty a ideologických zmatků Boží slovo stále jasně svítí a ukazuje lidem správný směr.

V současné době všechna média přinášejí spousty názorů a rad expertů, algoritmů a trendů, avšak žádný z nich nemá autoritu věčného Boha. Proto Bible nepotřebuje žádné aktualizace. Je však potřeba, abychom její rady prožívali. Nemáme ji nově vykládat tak, aby se přizpůsobila dnešní kultuře, ale musíme její poselství zvěstovat důsledně, aby mohla proměňovat srdce lidí.

Zpráva organizace Otevřené dveře (Open Doors) z roku 2023 přináší informaci, že více než 360 milionů křesťanů po celém světě je vystaveno těžkému pronásledování. Mnozí pouze proto, že vlastní Bibli nebo ji někomu půjčili.² V některých zemích je vlastnictví Písma považováno za zločin proti státu. Na některých místech monitorovací systémy upozorní úřady, když se v on-line prostoru objeví biblické texty. Jinde jsou dokonce do křesťanských kostelů instalovány kamery pro státní dohled. Na tom všem je zvláštní jedna věc – kdyby bylo Boží slovo bezvýznamné, nevyvolávalo by takový strach. Boží nepřítel zná dobře moc Božího slova a Boží lid ji musí znát také.

¹ Ellen G. White, *Review and Herald*, Aug. 21, 1888.

² Open Doors Hong Kong, „World Watch List 2023: Overview“, <https://www.opendoors.org.hk/en-US/news/latest/wwl23-overview/>.

Boží slovo je dostačující

Následující verš (2Tm 3,17) uvádí, že díky působení Božího slova je Boží člověk „... dokonalý a připravený ke každému dobrému skutku“. Řecké slovo „artios“ znamená „zralý, plně schopný, zcela připravený“. Jinými slovy, Bible si vystačí sama. Nepotřebuje žádné doplňky ani vylepšení. Formuje povahu člověka, vede ho ke spasení a motivuje k misijní službě.

Mnoho náboženských hnutí v průběhu dějin ztroskotalo právě proto, že opustilo Písmo. Jiná dala přednost lidským tradicím, mystickým vizím nebo módním teologickým trendům. Základem pravého křesťanství však vždycky byla věrnost Písmu – a v době konce tomu nebude jinak.

„Kdyby lidé uznali pravdu o přirozenosti člověka a o stavu mrtvých, tak jasně představenou v Bibli, rozpoznali by v tvrzeních a projevech spiritismu působení satana, jeho moc, znamení a lživé zázraky,“ napsala Ellen Whiteová.³ Písmu nikdy nic nechybělo, je dostačující! Problém je v tom, že je mnozí lidé odložili stranou nebo překroutili podle svých představ.

Musíme jasně říci, že celosvětové poslání Církve adventistů sedmého dne nestojí na lidských strategiích, ale na Božím slově. Jsme lidem Boží knihy. A tam, kde lidé z Bible udělají ústřední bod, nebe koná zázraky, které přesahují veškerou představivost.

Žalmista prohlásil: „*Světlem pro mé nohy je tvé slovo, osvětluje moji stezku*“ (Ž 119,105). Hebrejské slovo pro „světlo“ je „*ner*“ – byla to malá olejová lampa, která osvětila pouze jeden krok na temné stezce. Boží slovo neslibuje, že nám odhalí celou budoucnost, ale zaručuje světlo pro každý další krok, a to stačí.

Boží slovo je praktické

Ježíšův příklad v 7. kapitole Matouše je jednoznačný. To, zda stavba odolá, nebo se během bouře rozpadne, záleží na poslušnosti Božího slova. Nestačí je pouze číst, slyšet a znát, musíme ho prožívat v praktickém každodenním životě. Církev nebudují kreativní nápady, ale poslušná víra. Stabilita nepramení z množství biblických znalostí, nýbrž z toho, zdali se Písmu podřídíme, zdali budeme poslušni Boha a budeme s ním pěstovat společenství díky jeho milosti. Pouze pevné zakotvení v Božím slově umožní věrným, aby obstáli, když budou v době konce vystaveni zkouškám a pronásledování.

V roce 2017 zasáhlo střední Mexiko zemětřesení o síle 7,1 stupně. Mnoho moderních budov se zřítilo, avšak některé starší stavby zůstaly neporušené. Odborníci vysvětlovali, že tajemství leží v tom, že staré budovy měly sice nenápadné, ale přesto hluboké a pevné základy. Stejně pravidlo platí i pro církev. To, zda církev obstojí,

³ Ellen G. Whiteová, *Velké drama věků*, Praha: Advent-Orion, 2007, s. 364.

nespočívá na tom, co je viditelné a co často obdivujeme. Záleží na tom, jak pevně jsou její základy. Existuje vlastně pouze jeden základ, který vždycky ob stojí, a tím je Boží slovo!

Bible není pouze knihou vhodnou pro teologické diskuse, je to průvodce pro každodenní život. Učí nás, jak se máme chovat k druhým, jak máme spravovat své prostředky, jak máme reagovat na různé krize, učí nás i to, jak se máme rozhodovat. Každá oblast života, kterou neodvozujeme z Bible, je v nebezpečí neúspěchu a selhání.

Je pro nás Bible stále dostačující?

Základní otázkou není to, kolik Biblí vlastníme, ale jestli jsme v Božím slově skutečně zakořeněni. Je rozdíl mezi tím, když se učíme biblické texty na zpaměť, a skutečnou závislostí na Božím slově. Věrný pozůstatek církve netvoří lidé, kteří vyznávají správné věroučné pravdy, ale ti, kdo žijí v souladu se zjevenou pravdou. Ti, kdo zachovávají přikázání a drží se Ježíšova svědectví (Zj 12,17), nebudou dělat kompromisy v otázce autority Božího slova. Písmo je naším morálním kodexem, naším prorockým základem, naší misijní příručkou, Božím dopisem plným lásky.

Boží slovo zůstává pevné a neochvějné i v dobách, kdy se všechno otřásá, kdy se mění ideologie, kdy se hroutí lidské struktury. Bible je jedinou knihou, která dokáže odhalovat to, co se nachází v lidském srdci v okamžiku, kdy člověk čte její stránky.

Vraťme se k Božímu slovu

Bůh dnes vybízí vedoucí církve, kazatele, celé rodiny, starší lidi, mladé

i děti, aby se vrátili k základům. Pokud má církev v budoucnosti obstát, pak musí stát pevně na Skále. Rovněž její misie musí čerpat moc z jediného zdroje – z Božího slova.

Postavíme svůj život znovu na Písmu? Ať každý plán naší služby, každé rozhodnutí v rodině i každé rozhodnutí o našich financích vychází z autority slov „*takto praví Hospodin*“. Určitě si všichni přejeme, aby Bible byla naším základem, nikoliv pouhou ozdobou. Povstaňme a znovu se odevzdejme Bohu. Vraťme se k Božímu slovu, modleme se nad otevřenou Biblí. Rozhodujme se ve své mysli na základě principů Písma. Každé pravdy s poselstvím Písma v srdci. Protože ob stojí pouze ti lidé, kteří jsou pevně zakotvení v Písmu a kteří se zaměřují na Kristovo misijní poslání.

Pán brzy přijde!

– Ertón C. Köhler,
předseda Generální konference
Církve adventistů sedmého dne

Otázky k diskusi

- Proč můžeme Boží slovo považovat za jediný pevný a neměnný základ v dnešním nestabilním světě?
- Co znamená, že je Bible „Bohem vdechnutá“? Jaký má tato skutečnost význam pro její autoritu?
- V čem spočívá dostatečnost Písma pro život člověka i pro poslání církve?
- Jaký je rozdíl mezi pouhým poznáním Bible a skutečným životem podle ní? Proč je tento rozdíl zásadní?

Čtení Bible nestačí

Božím slovem musíme také žít

Jedna
z bran
v Baby-
lónu

*„Tvou řeč uchovávám v srdci, nechci proti tobě hřešit.
Požehnán buď, Hospodine, vyučuj mě v tom, co nařizuješ!“
(Ž 119,11.12)*

**Nic neodhalí moc Boží pravdy
tak přesvědčivě, jako když
ji budeme prožívat ve světě,
který se staví proti Bohu.**

Jeden starý příběh vypráví o dvou mužích, kteří na své cestě hledali nocleh. Když procházeli lesem, jeden z nich uviděl starý srub.

Z komína stoupal kouř. Zaklepali na dveře a zeptali se, jestli by mohli přenocovat. Starý lovec je srdečně pozval dovnitř a nabídl jim svůj jediný pokoj, kde přespával.

Avšak mužové nespali moc dobře, protože v batohu nesli velkou sumu peněz. Aby peníze uhlídali, střídali se: jeden spal, druhý dával pozor. Nad ránem si muž, který právě hlídal, všiml světla pod dveřmi. Potichu dveře pootevřel a uviděl jejich hostitele, jak sedí u stolu a soustředěně čte Bibli. Když starý muž knihu zavřel a sklonil hlavu k modlitbě, muž dveře přivřel, probudil svého společníka a řekl mu: „Teď už můžeme spát v klidu oba, tomuto muži můžeme věřit.“

Napadlo mě toto: Kdyby pootevřel dveře a zjistil, že si starý muž pročítá knihu O původu druhů od Charlese Darwina, vzbudilo by to v něm stejnou důvěru?

Doplním to ještě jedním příběhem. Jeden muž se vracel pozdě v noci domů, když za sebou zaslechl dupot mnoha lidí. Nervózně se ohlédl a viděl, že za ním jde skupina mladíků. Rozbušilo se mu srdce strachem, zrychlil krok – měl velký strach, že ho přepadnou, nebo ještě něco horšího. Když ho skupina mladých lidí dostihla, muž si všiml, že většina z nich nesla v ruce Bibli. Nebyli to žádní zloději, byla to skupina mladých lidí, kteří se v sobotu večer vraceli ze setkání, kde studovali Bibli. Muž si oddychl.

Důvěra formovaná Slovem

Co je tak zvláštního na lidech, kteří pečlivě studují Bibli, že máme sklon jim více důvěřovat? Měli bychom se nad tím zamyslet. I když se lidé často krát věřícím posmívají, většina z nich podvědomě cítí, že pokud se někdo rozhodne žít podle Bible, bude pravděpodobně morálně spolehlivější. Daniel měl v babylónském prostředí spoustu problémů, podobně jako my. Bylo ale zvláštní, že když Daniel krále požádal o více času (druhá kapitola), král mu uvěřil a vyhověl mu.

Je jakousi ironií, že mnoho lidí Bibli nenávidí ze stejného důvodu, proč důvěřují těm, kteří podle ní žijí: uvědomují si totiž, že Bible na člověka klade vysoké morální nároky. Bible přesvědčivě prohlašuje, že lidé jsou zodpovědní

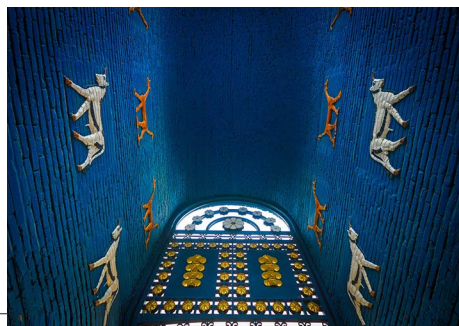
svrchovanému Stvořiteli. Když se někdo dobrovolně rozhodne žít podle Božích etických norem, budeme určitě rádi, že bude naším sousedem. Ale jak je tomu v okamžiku, kdy si uvědomíme, že Bůh i od nás očekává život podle svých morálních pravidel? To se nám častokrát už tolik nelíbí.

Od čtení k životu

Pouhé čtení Bible nestačí. Řada univerzit nabízí kurzy, ve kterých se Bible studuje jako literatura. Profesor není věřící, text si důkladně přečetl, ale nijak ho to nezměnilo. Pro takového profesora je text Bible pouze další ukázkou kvalitní literatury, jako jsou například díla Dostojevského, Sun-c'e nebo Shakespeara. Boží slovo nezasáhlo jeho srdce, protože je považuje pouze za lidské dílo a nároky na božskou inspiraci vnímá jako přežitek z věku nevědomosti a pověr. Také většina studentů takového profesora si Bibli přečte, ale neobjeví její skutečný obsah, a proto odejde z kurzu naprosto nedotčena jejím poselstvím.

Prožívají to věřící lidé jinak? Křesťané vědí, že nestačí Bibli jen číst, ale že ji musejí také prakticky uplatňovat. Mnoho věcí v životě nedokážeme pochopit, dokud je nezačneme dělat. Můžeme studovat seskok padákem, aniž bychom opustili domov – učit se o odporu vzduchu, měřit plochu padáku, propočítávat svoji váhu. Matematicky můžeme dojít ke spolehlivému závěru, že nás padák zachrání před smrtícím pádem. Ale opravdu v takovém případě rozumíme seskoku? Vůbec ne! K tomu je zapotřebí to prožít, skutečně skočit.

Stejně je to s křesťanskou vírou: do Božího království se nikdy „nepročteme“. Aby se moc Bible mohla skutečně projevit, musíme mít dostatečnou

Rekonstrukce výzdoby na Ištařině bráně z Babylónu

víru a začít žít podle principů, které zjevuje. Teprve když se rozhodneme věřit, že Bůh ví, o čem mluví, objevíme nesmírnou sílu jeho Slova, která mění život.

Petr napsal, že jsme se „... znovu narodili ... *skrze Boží slovo*“ (1Pt 1,23), ale nemyslel tím, že nás spasí skutečnost, že máme Bibli doma ve své knihovně. Při druhém vzkříšení se určitě objeví lidé, kteří Bibli vlastnili. Rozdíl mezi nimi a zástupem uvnitř nebeského Jeruzaléma bude spočívat v tom, že spasení lidé „... *následovali Beránka, kamkoli jde*“ (Zj 14,4).

Prorok Jeremjáš přirovnal Písmo k pokrmu: „*Jakmile se objevila tvá slova, pozřel jsem je. Tvá slova mi byla veselím a radostí srdce*“ (Jr 15,16). Ježíš použil podobnou metaforu: „*Ne jenom chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst*“ (Mt 4,4).

Jídlo přechází do každé buňky našeho těla a vyživuje ji. Živiny přicházejí tam, kde jsou nejvíce potřeba. Bez potřebné výživy člověk umírá. Stejně

tak musíme „pozřít“ a vstřebat i Bibli, aby Boží myšlenky mohly proniknout do naší mysli a postupně nás proměňovat. Jak můžeme Bibli „pozřít“? Tím, že ji budeme nejen číst, ale i uplatňovat ve svém životě.

Úzká cesta

Nic neodhalí moc Boží pravdy tak přesvědčivě, jako když ji budeme prožívat ve světě, který se staví proti Bohu. Boží představa skutečně správného života člověka je naprosto odlišná od lidských hříšných sklonů. Naše hříšná a líná přirozenost má ráda svoje zaběhlé pohodlí. Ježíš ji nazýval „širokou cestou“. Naše hříšná povaha jí dává přednost, protože se nám zdá pohodlná. Na konci cesty se však ukáže, že to nebyla ta pravá cesta – lidé zjistí, že šlo o „placenou dálnici, za kterou se platí daleko vyšší poplatek“, než si jakýkoli hříšník může dovolit.

Naproti tomu lidé, kteří se rozhodnou, že budou ve víře žít podle principů Božího slova, zjistí, že „poplatek za jejich úzkou cestu“ zaplatil Bůh, který přišel na svět v lidském těle. Ježíš se modlil: „*Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od zlého. Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Posvěť je pravdou; tvoje slovo je pravda*“ (J 17,15–17).

Đábel Písmo dobře zná a také dobře ví, že Písmo je pravdivé. Kdyby to nevěděl, Ježíš by ho nemohl obvinít ze lži, ďábel by se prostě pouze mýlil. To ale není pravda! Đábel pravdu překrucuje záměrně a nevádí mu, když Bibli pouze čteme – pokud podle ní nežijeme. On dobře ví, že když budeme žít podle Božího slova, Duch svatý na naše čelo napíše Boží jméno (Boží charakter) – a my pak budeme moci stát na hoře Sión spolu s Beránkem (Zj 14,1).

Otázky k diskusi

- Proč samotné čtení Bible nestačí a co v praxi znamená „žít podle Božího slova“?
- Proč lidé často více důvěřují těm, kteří podle Bible skutečně žijí?
- V čem se zásadně liší rozumové poznání biblických pravd od jejich prožívání v praktickém životě?
- Čím se podle textu Písma odlišuje „úzká“ cesta od „široké“ a jak souvisí se životem podle rad a pokynů Písma?

Poselství, které svět stále potřebuje

Naše poslání se nezměnilo

„Tu jsem viděl jiného anděla, jak letí středem nebeské klenby, aby zvěstoval věčné evangelium obyvatelům země, každé rase, kmeni, jazyku i národu. Volal mocným hlasem: ‚Bojte se Boha a vzdejte mu čest, neboť nastala hodina jeho soudu; poklekněte před tím, kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod.‘ Za ním letěl druhý anděl a volal: ‚Padl, padl veliký Babylón, který opojil všechny národy svým smilstvím a dal jim pít z poháru hněvu.‘ Za nimi letěl třetí anděl a volal mocným hlasem: ‚Kdo kleká před šelmou a před její sochou, kdo přijímá její cejch na čelo či na ruku, bude pít víno Božího rozhorlení, které Bůh nalévá neředěné do číše svého hněvu; a bude mučen ohněm a sírou před svatými anděly a před Beránkem. A jeho muka neuhasnou na věky věků a dnem ani nocí nedorazí pokoje ten, kdo kleká před šelmou a jejím obrazem a nechal si vtisknout její jméno.‘ Zde se ukáže vytrvalost svatých, kteří zachovávají Boží přikázání a věrnost Ježíši.“

(Zj 14,6–12)

**Hluboké pravdy 14. kapitoly
Zjevení neztrácejí na
významu, bez ohledu na to,
jak moc se zdá, že se svět
vzdaluje Božímu ideálu.**

M už, kterého vyslala jedna organizace, aby zhodnotil evangelizační přednášky adventistů sedmého dne, prohlásil: „Přesně toto poselství byste měli kázat!“ Ten večer, kdy nás navštívil, jsem mluvil o vlivu populární kultury na morální postoje a o tom, jak neustálé negativní vlivy

dokážou oslabovat naši schopnost odolávat pokušení. Podíval jsem se na něho a zpočátku jsem neřekl nic. Když někdy váháme s odpovědí, lidé zaplní ticho tím, že prozradí víc o tom, co si skutečně myslí. „Zapomeňte na všechny ty ostatní věci,“ pokračoval. „Rozumím vám, sobota je pro adventisty důležitá, ale kdybyste se víc zaměřili na témata, jako bylo to dnešní, vaše služba by přinesla velké výsledky.“

Poselství, které nelze nahradit

V tu chvíli jsem si vzpomněl na kazatele Dudley M. Canrighta, který kdysi prohlásil, že kdybychom neměli tak jedinečné poselství, které je však zároveň pro něj nepříjemné, mohl z něj být vynikající kazatel. Samozřejmě že nepochopil základní pravdu. To, co dělá adventistické kazatele úspěšnými, není jejich řečnický talent, ale biblické poselství – zpráva, která má schopnost jedinečným způsobem zasáhnout srdce hříšných lidí. Toto poselství je tak účinné proto, že je pevně zakotveno v osobě Ježíše Krista.

Canright nedokázal ocenit poselství tří andělů proto, že v té době nebyl adventistou. Ve skutečnosti vlastně neslyšel ostatní biblické pravdy a reagoval na základě toho, co se o adventistech dozvěděl od přátel nebo z dostupných pramenů. Dával přednost obsahu, který byl v souladu s jeho osobním přesvědčením.

Je však velice smutné, že takto nemyslejší pouze lidé mimo naši církev. Někdy i upřímní lidé, kteří jsou adventisty celý život, zastávají názor, že naše poselství je přežitkem 19. století, že uzrál čas, abychom se posunuli dál a začali se více podobat ostatním křesťanským církvím. Často zjistíme, že jejich nechuť k našim věroučným bodům pramení z toho, jak se s nimi

v dětství seznámili. Možná je vyučovali přísní a zákoničtí lidé, kteří patrně nepochopili kristocentrický obsah těchto pravd. Je ale také dost dobře možné, že jim tyto pravdy prostě vůbec nikdy nikdo nevysvětlil.

Avšak lidé, kteří se k adventistickému hnutí připojili nedávno, často řeknou, že poselství tří andělů pro ně bylo tím nejjasnějším a nejsilnějším obrazem Krista, jaký kdy spatřili. Lidé, kteří se věnují evangelizaci, potvrzují, že toto poselství má zvláštní moc přivádět ztracené hříšníky domů.

Sledujte pozorně posluchače při veřejné evangelizaci. Sledujte jejich tváře. Každý večer evangelista přináší jiné biblické téma a každý večer vidíte, jak na ně reaguje jiný typ lidí. Různé aspekty našeho poselství oslovují různé lidi. Někteří chtějí odevzdat svůj život Kristu proto, že je přesvědčilo poselství o sobotě. Jindy je to učení o stavu člověka po smrti nebo poselství o zdravém životním stylu. Je to, jako by nám Bůh dal 28 zajímavých témat, která máme jako „rybáři lidí“ používat. Ve chvíli, kdy lidem věrně vyložíme všech 28 základních věroučných bodů, síť se začíná plnit.

Někteří lidé mají za to, že účinnost našeho poselství slábne – že postmodernímu člověku už nemá co nabídnout. Zkušení evangelisté vám však řeknou, že tomu tak není. V posledních letech si všímají, že přitažlivost našeho poselství naopak roste. Počet posluchačů nejen neklesá, ale lidé se stávají vnímavějšími. Občas se dokonce stane, že lidé vstali ze svých míst uprostřed přednášky a spontánně reagovali na výzvu k odevzdání se více než 20 minut před koncem programu.

To není výsledkem lidské výmluvnosti; i průměrní kazatelé, pokud jsou věrní, uvidí výsledky srovnatelné s výsledky těch největších řečníků,

protože k posluchačům mluví skrze Boží slovo Duch svatý.

Věrnost úkolu

Bůh neudělal chybu v poslání, kterým nás pověřil. Je obtížné si představit, že by se v nebi svolala naléhavá porada, protože si nebeské bytosti uvědomily, že Církvi adventistů sedmého dne předaly nesprávné poselství. „Rychle mi podejte pero,“ říká Gabriel, „musíme to celé přepracovat. Nepředpokládali jsme, že přijde postmoderní doba, které se musíme nově přizpůsobit!“

Je to směšná představa, instinktivně víme, že tak tomu není. Pokud se proroctví naplňovala po celá staletí, dokonce po celá tisíciletí, pak můžeme mít jistotu, že 14. kapitola Zjevení není žádný omyl. Stejně jako 18. kapitola, která uvádí, že Kristus brzy ozáří svět svojí slávou.

Adventistické hnutí není předurčeno k tomu, aby zaniklo v zapomnění. Čeká je velkolepé vyvrcholení a budeme překvapeni tím, jací lidé budou do církve přicházet. Ellen Whiteová napsala: „Krátko před dvanáctou hodinou tisíce lidí poznají a přijmou pravdu... Toto obrácení k pravdě bude probíhat tak rychle, že to překvapí církev a oslaví to Boží jméno.“⁴

Hluboké pravdy 14. kapitoly Zjevení neztrácejí na významu, i když se může zdát, že se svět vzdaluje Božímu ideálu. Naopak, potenciál poselství Zjevení 14 roste: lidé sledují zhroucení lidských systémů a zažívají zklamání z nenaplněných nadějí, které vkládali do království tohoto světa. Lidé v dnešní době prožívají největší zklamání v dějinách světa. Přestože se

mnozí lidé vzdali naděje, že je možné najít objektivní pravdu, bylo by chybou domnívat se, že jsou v tomto stavu šťastní. Lidské srdce bylo stvořené s touhou po věčnosti (Kaz 3,11). Spolu s tím, jak se bude hroutit řád na naší hříšné planetě, lidé budou stále více toužit po Kristu.

Naším úkolem je zvěstovat toto poselství, i kdybychom zatím neviděli jeho naplnění. Známe přece příběh Noema, který kázal 120 dlouhých let, aniž by viděl velké výsledky. A také víme, že kdyby odmítl zvěstovat dále, dopustil by se hříchu. Je tu však jeden zásadní rozdíl. I když se morální stav našeho světa bude podobat Noemově době, jemu bylo předem řečeno, že v lodi se zachrání pouze osm lidí. Nám byl však odhalen zástup vykoupených hříšníků, který „nikdo nedokáže sečíst“, jako naplnění Božího zaslíbení Abrahamovi.

Otázky k diskusi

- V čem spočívá skutečné jádro poselství Zjevení 14, které je aktuální a potřebné zvláště pro dnešní generaci věřících i nevěřících?
- Proč je poselství tří andělů ze Zjevení 14 považováno za nenahraditelné a stále aktuální?
- V čem spočívá skutečná síla a účinnost adventistického poselství?
- Proč někteří lidé (i uvnitř církve) zpochybňují význam a aktuálnost tohoto poselství a jak na to text reaguje?
- Jaký je vztah mezi věrností svěřenému poslání a očekávanými výsledky v dnešní době?

⁴ Ellen G. Whiteová, *Vybraná poselství* (Washington, D.C.: Review and Herald Publishing Association, 1958), sv. 2, s. 16.

Učení církve uplatněné v životě

Naše postoje ovlivňují konkrétní lidi

*„Zkoumáte Písma a myslíte si, že v nich máte věčný život;
a Písma svědčí o mně.“
(J 5,39)*

**Bible je návodem
k obsluze lidského těla od
božského Výrobce a ukazuje
cestu, jak se přiblížit Božímu
původnímu záměru.**

Polykarpos, kterého křesťané znají jako neuvěřitelně statečného mučedníka druhého století, vyprávěl příběh (možná legendu) o apoštolu Janovi. Tento příběh zaznamenal raně křesťanský otec Ireneus: „Někteří

od něho dokonce slyšeli, že když se Jan, učedník Páně, šel v Efezu koupat do lázní a uviděl uvnitř Kérinta, ani se neumyl, vyběhl ven a volal: „Utečme, aby se ty lázně nezřítily, protože je uvnitř Kérint, nepřítel pravdy!“⁵

Proč Jan utíkal

Pokud se tento příběh skutečně odehrál (možná jde o pouhou legendu), co by Jana přimělo, aby utíkal z lázní a volal, že Kérint je „nepřítelem pravdy“? Kérint byl ve své době známý heretik, který učil, že Ježíš byl pouhým člověkem. Popíral skutečnost, že Ježíše

⁵ Irenej z Lyonu, *Proti herezím* (Řím: Aeterna Press, 2016), kniha 3, kap. 3, s. 182.

porodila panna, a tvrdil, že svět stvořil nižší Bůh. Asi nejznámější je jeho učení, že Ježíš se stal Mesiášem až při svém křtu, a když ho lidé přibili na kříž, božská moc – která se projevovala v jeho službě – od něj odstoupila a na kříži zemřel pouhý člověk.

Podobné bludy se v prvních státech křesťanství objevovaly stále častěji. Samozřejmě odpoujeli všemu, co učili sami apoštolové, když šířili evangelium v Římské říši. Jan úvodní text evangelia formuloval tak, aby usměrnil myšlení lidí, kteří byli v pokušení Krista degradovat. Tento text patří k nejpůsobivějším pasážím Bible a ujišťuje čtenáře o tom, že náš svět stvořil samotný Kristus – a nikdo jiný! Jan napsal: „*Všechno povstalo skrze ně, a bez něho nepovstalo nic, co jest*“ (J 1,3).

Jan označuje Ježíše výrazem „*logos*“. Toto slovo zajímalo řecké filozofy, bylo pro ně důležité. Pro Řeky však toto slovo mělo jiný význam než pro Jana. V řeckém myšlení byl *Logos* zastřešujícím a nepohnutelným principem, který spojuje celý vesmír. Byl neměnnou konstantou v pozadí celého kosmu, který je v neustálém pohybu. Jan však chtěl tímto výrazem vyjádřit něco jiného: na základě Písma zjevuje Ježíše Krista. Řeckého čtenáře, který se s křesťanstvím teprve seznamoval, toto Janovo prohlášení překvapilo. Ten, kdo stvořil a udržuje v existenci celý vesmír, je Bůh. Zdroj a dárce života osobně sestoupil na naši planetu a přišel jako skutečný člověk z masa a kostí. Slovo se stalo tělem. Pro řecké myšlení to byla revoluční myšlenka.

Správné čtení Bible

Ježíš je nejvyšší pravdou, ze které vychází všechno, co vnímáme svými smysly. Řekové ve skutečnosti nevědomě hledali Krista, stejně ho hle-

dal Boží lid smlouvy a stejně tak ho hledá i mnoho lidí v dnešní době. Jan, kterého inspiroval Duch svatý, věrně zaznamenal Ježíšova slova: „*Zkoumáte Písma a myslíte si, že v nich máte věčný život; a Písma svědčí o mně*“ (J 5,39).

Odborníci na výklad Bible velmi dlouho diskutují o nejlepší způsobu výkladu Písma, ale sám Ježíš v tomto výroku poskytuje zásadní klíč pro porozumění: Pokud v textu Bible nevidíme Krista, pak Písmo čteme nesprávně. Jestli nevidíme Ježíše jako zdroj a střed všeho, potom jsme poselství Bible nepochopili správně. Pokud se pokoušíme porozumět základním věroučným bodům bez Krista, potom jim ve skutečnosti nerozumíme. A jestli se pokusíme Krista snížit na nižší úroveň jako hereťáci v minulosti, pak nejsme schopní vůbec pochopit podstatu biblického poselství.

Sobota totiž není pouze pravidlo, které máme dodržovat; je to pozvání k odpočinku v Kristově přítomnosti. Učení o křtu je výzvou, abychom „ukřizovali staré já“ a začali novou etapu života, zasvěcenou Tomu, kdo stvořil a trvale udržuje celý vesmír. Principy zdravého životního stylu nám Bůh nedal pouze proto, abychom se dožili vyššího věku. Bůh jako Stvořitel našeho těla nám v Bibli poskytuje návod, jak s ním máme zacházet, a ukazuje nám cestu, jak můžeme naplnit Boží původní záměr s člověkem.

Pavel napsal list sboru v Kolosách, což bylo město ležící nedaleko od Efezu, ve kterém působil Jan. Vysvětloval v něm podstatu zdravého učení a píše o tajemství, které Bůh zjevuje církvi prostřednictvím evangelia: „*Bůh jim chtěl dát poznat, jak bohatá je sláva jeho tajemství mezi pohany: Je to Kristus mezi vámi, v něm máte naději na Boží slávu. Jeho zvěstujeme, když se vši moudrosti napomínáme a učíme*

všechny lidi, abychom je mohli přivést před Boha jako dokonalé v Kristu“ (Ko 1,27.28).

Smysl naší víry

Toto všechno nás učí, jak důležité je naše poslání ve světě, který se ocitl na prahu Božího království.

Prorocké hnutí naší církve není výsledkem výborových jednání, i když se studijní skupiny určitě setkávaly při studiu biblického učení. Naši církev k životu povolal sám Kristus a jen na něm závisí naše existence.

Povšimněme si toho, jak Písmo popisuje naše dílo i prostředí, ve kterém je máme konat: „*A viděl jsem, hle, Beránek stál na hoře Sión a s ním sto čtyřicet čtyři tisíce těch, kdo mají na čele napsáno jméno jeho i jméno jeho Otce“ (Zj 14,1).* Bez Beránka Církev adventistů sedmého dne nemá důvod k existenci. Bez něho nemáme žádné poselství, protože On je jeho středem. Kázat věroučné body a vynechat z nich

Ježíše znamená, že budou naprosto zkreslené.

Nejdůležitější otázka, kterou si máme při studiu našich základních věroučných bodů položit, zní: „Co mě toto téma učí o Ježíši a o tom, jaký je?“ Když pak budeme předávat tyto pravdy někomu dalšímu, musí být toto kristocentrické pochopení vlastním jádrem toho, co danému člověku říkáme.

Pokud je pro nás sobota jen pravidlem a příkazem, vytrácí se její smysl. Pokud však budeme sobotu vnímat jako znamení smlouvy se Stvořitelem, způsob, jak se přiblížit Stvořiteli, a necháme se přetvořit jeho láskou k obrazu Pána soboty, potom budeme tento den prožívat v moci Božího Ducha.

V otázce soboty nejde ani tolik o časový úsek dvaceti čtyř hodin; jde více o setkání s Kristem. Pokud ji takto neprožíváme a učíme to druhé, pak žijeme v sebeklamu. Je docela možné každý týden mechanicky a rituálně zachovávat sobotu po celý život, a přitom nikdy nenavázat vztah s Bohem, který člověku sobotu dal. Sobota bez Krista je pouze volným dnem. A naopak – sobota s Kristem je dnem, který naplňuje duši a připomíná nám, odkud pocházíme, kdo jsme a kam směřujeme. Je to mocná připomínka toho, že Ježíš Kristus je smyslem veškeré existence.

Vyběhl Jan skutečně z lázní ven, protože se v nich objevil kacír Kérint? Nevíme to, možná se to odehrálo, a možná je to jen legenda. S naprostou jistotou však víme, že Duch svatý inspiroval Jana, aby ve svém evangeliu postavil jedinečným způsobem Krista do středu všech věcí. A nenechává žádný prostor pro námitky lidí, kteří jsou v pokušení Ježíše odsunout na vedlejší kolej.

Otázky k diskusi

- Proč je podle textu zásadní chápat Bibli a křesťanské učení vždy ve vztahu k osobě Ježíše Krista?
- Jaké nebezpečí hrozí, když jsou biblické pravdy a nauky odděleny od Krista?
- Co prakticky znamená, že křesťanská víra není jen věrouka, ale stojí především na osobním vztahu s Kristem?
- Jak se má kristocentrické pochopení víry promítat do našeho života a způsobu, jak sdílíme víru s druhými?

Skutečné dílo Ducha

O čem působení Ducha svatého není

*„Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, neboť nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit, co uslyší. A oznámí vám, co má přijít. On mě oslaví, neboť vám bude zvěstovat, co přijme ode mne.“
(J 16,13.14)*

Ježíš je středem každého misijního úsilí a Duch svatý slouží jeho záměrům v tomto světě – ne našim představám.

Krátce potom, co jsem se stal adventistou, mě jedna kamarádka pozvala k návštěvě setkání skupiny charismatické obnovy, která probíhala v pronajatém sále na druhém konci města. Věděl jsem, že pokud s ní chci sdílet to, čemu věřím, měl bych se snažit pochopit i její úhel pohledu. Když jsem to pak zpětně hodnotil,

pochopil jsem, že účast na tomto shromáždění nebyla vůbec dobrý nápad. Kazatel přednesl poselství, které mě zaskočilo. Prohlásil: „Právě na tomto místě najdete Ducha svatého,“ a mysl el na pronajatý sál, ve kterém jsme se sešli. To byl první náznak toho, že něco není v pořádku. Písmo neříká, že musíme navštěvovat shromáždění konkrétního kazatele, abychom našli Ducha svatého. Duch svatý je a působí všude tam, kde se člověk nachází. Řečník potom pokračoval: „Asi po dvou nebo třech dnech požehnání Ducha vyprchá a vy se budete muset vrátit pro další.“

Z biblického hlediska to byl další zásadní problém: Bůh nepověřil

žádného jednotlivce, aby se stal výlučným prostředníkem jeho požehnání. Boží Duch se skutečně projevuje během shromáždění věřících, dokazuje to dramatické vylíčení Ducha na společenském shromáždění popsané v druhé kapitole Skutků apoštolů. Bůh opravdu žehná kázání jednotlivců přítomností svého Ducha, avšak kazatel, kterého jsem zmínil, nebyl Petr a jejich shromáždění rozhodně nebyly Letnice.

Následující slova byla poslední kapkou, která mě přiměla, abych okamžitě opustil shromáždění: „Jestli chcete přijmout Ducha,“ pokračoval kazatel, „musíte vyprázdnit svou mysl a dovolit jí, aby jen tak prostě plynula.“ Ve stejném okamžiku lidé kolem mě začali padat na zem v záchvatech neovladatelného smíchu. Aniž jsem si to uvědomil, octl jsem se uprostřed toho, co někteří nazývali „Torontským požehnáním“, což je celosvětové hnutí, které k tradičnímu charismatickému mluvení jazyky připojilo ještě fenomén „svatého smíchu“. Časem toto hnutí prohloubilo svoji dramatickost ještě o „štěkání v Duchu“, během kterého účastníci chodili po čtyřech jako zvířata. Dokonce se proslýchalo, že na tato shromáždění přicházeli i lidé v plenách pro dospělé, aby se mohli chovat jako nemluvnata a potvrdit tím svůj závazek „nového narození“. Nic z toho samozřejmě v samotné Bibli nenajdeme.

Co Duch ve skutečnosti dělá

Někteří lidé v zoufalé snaze najít důkaz, že je Bůh zná a přijímá, se nechají chytit do léčky představ, že takzvané zázraky na jejich shromážděních jsou důkazem spasení. Lidem se obecně tvrdí, že nejsou opravdovými křesťany, dokud nezačnou mluvit nesrozumitelným nebeským jazykem.

Pro to však neexistuje žádný biblický podklad, protože všechny případy mluvení jazyky v Novém zákoně se týkaly skutečných lidských jazyků. Navíc však jde i o zásadní nepochopení role Ducha svatého. On svou přítomnost neprojevuje nesmyslnými gesty; jeho dílem je přivádět lidi ke Kristově kříži. Ježíš řekl svým učedníkům: „*On přijde a ukáže světu, v čem je hřích, spravedlnost a soud: Hřích v tom, že ve mne nevěří; spravedlnost v tom, že odcházím k Otci a již mne nespátříte; soud v tom, že vládce tohoto světa je již odsouzen... On mě oslaví, neboť vám bude zvěstovat, co přijme ode mne*“ (J 16,8–14).

Duch svatý představuje Kristovu přítomnost v tomto světě po jeho návratu do nebeské svatyně. Poslání Ducha je shodné s posláním Krista: „*Hledat a spasit, co zahynulo*“ (L 19,10).

Před svým odchodem do nebe Ježíš učedníky ujistil, že se evangelium rozšíří do celého světa. Řekl jim: „*Budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země*“ (Sk 1,8). Řekl jim, že se to začne plnit v okamžiku, kdy je Duch svatý vybaví svou mocí. Jinými slovy, církev obdržela Ducha svatého proto, aby jí poskytl moc k misijnímu dílu.

Během svátků Letnic shromáždění lidé žasli nad zázrakem, že rozumějí Petrovu kázání v mnoha různých jazycích. Petr jim tento fenomén vysvětlil následovně: „*[Ježíš] byl vyvýšen na pravici Boží a přijal Ducha svatého, kterého Otec slíbil; nyní jej seslal na nás, jak to vidíte a slyšíte*“ (Sk 2,33).

Občas děláme chybu, když říkáme, že Duch svatý byl o Letnicích dán učedníkům. Přesně tak se to neodehrálo. Petr řekl, že Ježíš přijal Ducha a předal ho pak své církvi. Ježíš stojí v centru každého misijního úsilí a Duch svatý slouží jeho záměrům v tomto světě – ne našim představám.

Moc pro splnění úkolu

Celá staletí před svátky Letnic žalmista předpověděl, co se odehraje během dne, kdy Petr přivede ke Kristu tisíce lidí. Zamysleme se, jestli nám tato pasáž není povědomá: „*Jaké dobro, jaké blaho tam, kde bratři bydlí svorně! Jako výborný olej na hlavě, jenž kane na vous, na vous Áronovi, kane mu na výstřih roucha. Jak hermónská rosa, která kane na sijónské hory. Tam udílí Hospodin své požehnání, život navěky*“ (Ž 133,1–3).

Kdy jindy „byli všichni shromáždění na jednom místě“, než v den Letnic, kdy byli všichni „spolu“ (Sk 2,1)? Áron byl veleknězem a olej symbolizoval Ducha svatého. A velký význam mělo i to, že Petr před zástupem prohlásil, že Ježíš byl právě „*vyvýšen na pravici Boží*“ (v. 33). Mnoho odborníků se domnívá, že pozemský den Letnic byl právě tím dnem, kdy se Ježíš v nebi stal naším veleknězem, kdy také přijal Ducha a udělil ho své církvi, aby ji umožnil zahájit misijní poslání právě v moci Ducha.

To znamená, že Ježíš z nebeské svatyně má vést celou naši misijní činnost; my sami řídit a vykonat nedokážeme téměř nic. Duch nás vede, abychom se nechali vést Ježíšem, když oslovujeme evangeliem ztracené lidi, a současně nám poskytuje duchovní dary k naplňování tohoto poslání. Nic – naprosto nic – není pro Krista tak důležité, jako záchrana ztracených lidí. Připomíná nám to Ježíšovo podobenství o pastýři, který zanechal devadesát devět ovcí, aby našel tu jedinou, která se zatoulala. Když tuto ztracenou ovci našel, celé nebe se radovalo.

Veškeré nebeské zdroje mají za cíl napomáhat záchraně ztracených hříšníků, nikoliv naší zábavě. Bůh nedal svého Ducha proto, aby se věřící během bohoslužby snažili jeden druhého ohromit svými lidskými schopnostmi. Bůh nedal svého Ducha proto, aby televizní kazatelé posluchačům slibovali uzdravení výměnou za finanční příspěvek. Bůh nedal svého Ducha proto, aby u lidí vyvolával neovladatelný smích nebo nesrozumitelné mumláni. Poslal

ho proto, aby nám pomohl naplnit to jediné poslání, které nám Bůh svěřil.

Ellen Whiteová nám připomíná, že Bůh „adventisty sedmého dne postavil ve zvláštním smyslu do světa jako strážce a nositele světla. Svěřil jim poslední výstrahu pro hynoucí svět. Osvěcuje je nádherným světlem Božího slova. Svěřil jim nejvážnější úkol – aby zvěstovali poselství prvního, druhého a třetího anděla. Žádné jiné poslání není tak důležité. Nesmí dovolit, aby jejich pozornost odvrátilo cokoliv jiného.“⁶

Naši pozornost nesmí upoutat nic jiného! Pokud se zaměříme na něco jiného, jen to odvrací naši pozornost. V tomto smyslu by bylo špatné, kdybychom v modlitbě chtěli přizvat Ducha svatého k nějaké jiné práci. Úkol, který jsme dostali, je obrovský, z lidského pohledu ho ve skutečnosti není možné

splnit. Když nám Bůh odhaluje svoje závěrečné poselství tří andělů pro tento svět a žádá nás, abychom šli do celého světa a kázali je, často cítíme, že nejsme schopni tento úkol splnit. Zdá se, že toto poslání přesahuje naše možnosti – dokud si neuvědomíme, že nám zároveň zaslíbil svoji moc: „*Ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky*“ (Sk 1,8). V celých dějinách můžeme vidět, že každý pokrok v Kristově věci byl výsledkem působení Ducha svatého. To On používá svoji církev – dává nám schopnosti a moc –, abychom mohli smysluplně naplňovat to, co Kristus považuje za nejdůležitější.

Co je skutečným důkazem toho, že Duch svatý působí ve sborovém společenství? Je to misijní úsilí, jsou to lidé získaní pro Krista. Jsou to proměnění lidé. Jsou to členové církve, kteří rostou ve víře, protože vidí, jak Bůh přijímá jejich pokorné úsilí a násobí je. Inspirovaná pisatelka to vyjádřila následovně: „Pro svůj duchovní rozvoj můžeme udělat jediné – zapojit se do služby, ke které nás Kristus zve. Druhým lidem máme pomáhat, jak nejlépe dovedeme, protože taková služba je formou duchovního tréninku.“⁷

Není to jeden ze způsobů, jak můžeme růst; je to jediný způsob. Modleme se rozhodně za slavné závěrečné vyhlášení Ducha svatého. Prosme Boha o pozdní déšť, protože nás toto jeho zaslíbení zapojuje do jeho naplnění. A potom budme připraveni dělit se s lidmi o svoji víru v Ježíše. Duch svatý nás k tomu povede, stejně jako vedl svoji církev v době Petra a obdařil ji svojí mocí.

Otázky k diskusi

- Jak můžeme rozlišit mezi skutečným působením Ducha svatého a emocionálními nebo psychologickými projevy?
- Proč je nebezpečné zaměřovat se více na emocionální „prožitky“ než na Krista samotného? Musí se zkušenost prožívání vztahu s Kristem nutně projevit i emocionálně?
- Jak konkrétně se v dnešní době může projevat hlavní poslání Ducha svatého – vést lidi ke Kristu a k misi?
- Jak se prakticky projevuje přítomnost Ducha svatého ve sboru nebo v životě jednotlivce? Co to skutečně dokazuje?

⁶ Ellen G. Whiteová, *Testimonies for the Church (Mountain View, Kalifornie: Pacific Press, 1948)*, sv. 9, s. 19.

⁷ Ellen G. Whiteová, *Cesta k vnitřnímu pokoji (Advent-Orion, Praha, 2005)*, s. 95.

Není to jen práce pro kazatele

Bůh chce použít i tebe

„Vy jste světlo světa. Nemůže zůstat skryto město ležící na hoře. A když rozsvítí lampu, nestaví ji pod nádobu, ale na svícen; a svítí všem v domě. Tak ať svítí světlo vaše před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích.“
(Mt 5,14–16)

Právě jsme skončili společný oběd a vycházeli ze suterénu modlitebny. „Bratře kazateli, myslím si, že by moji kamarádku mohlo zajímat evangelium, ale mám dojem, že místo toho, aby dnes byla tady v modlitebně, sedí někde v baru.“

V polovině schodů jsem se zastavil, aby mohla pokračovat. „Měl bys tam zajít a snažit se ji odtud dostat zpátky,“ žádala mne.

„Opravdu si vážím toho, že se o ni zajímáš,“ odpověděl jsem jí. „Je skvělé, že máme ve sboru někoho, komu tak záleží na druhých. Ale dovol mi jednu otázku: Co si myslíš, že by se stalo, kdybych do toho baru zašel a začal ji přemlouvat?“

„Myslím si, že kdyby za ní přišel kazatel a promluvil si s ní, rozmyslela by si pití a odešla by z baru!“ Tammy se na okamžik rozzářila; byla si jistá svou odpovědí a doufala, že mě takto přiměje, abych to udělal.

Rozuměl jsem jejím pocitům. Mnoho lidí si myslí, že kazatelé a duchovní znají nějaké speciální komunikační metody a argumenty, které se naučili na teologickém semináři. Když je použijí nebo vysloví, bez problémů ukončí spornou diskusi nebo lidi usvědčí z hříchu.

Je pravdou, že kazatelé zkušenější v evangelizaci mají často větší praxi v rozhovorech s lidmi, kteří prožívají krizi svědomí, kteří se cítí bezmocní,

ale nemají žádnou schopnost, aby tyto lidi dokázali usvědčit z hříchu. Toto vnitřní přesvědčení dokáže probudit v člověku pouze Duch svatý. Pokud někdo ignoruje nebo odmítá působení Ducha, neexistuje žádný racionální argument, který by to mohl změnit. Apoštol Pavel připomíná, že „... *přirozený člověk nemůže přijmout věci Božího Ducha; jsou mu bláznovstvím a nemůže je chápat, protože se dají posoudit jen Duchem*“ (1K 2,14).

„Tammy,“ odpověděl jsem jí, „nemyslím si, že by to dopadlo tak, jak doufáš. Když si takový člověk uvědomí, že za ním přítel nebo člen rodiny poslal kazatele, a on o takovou návštěvu nestojí, všechno se tím jen zhorší. Není problém, abych do toho baru zašel hned teď, ale ona bude vědět, že jsi to zařídila ty, a velice pravděpodobně to naruší vaše přátelství.“

„Ona je ale v duchovním nebezpečí!“ odpověděla Tammy trochu překvapená, že nepovažují její nápad za nejlepší.

Proč jsem váhal? Jako mladý kazatel jsem to zkoušel mnohokrát a viděl jsem, že se to dost často obrátilo proti mně. Manželky většinou doufaly, že zvolím ty správné argumenty, které by přesvědčily jejich manžely, aby se začali zajímat o Boha. Často se mi osvědčilo, že když jsem se s takovými lidmi mohl neformálně spřátelit, dokázal jsem si vybudovat dostatečnou důvěru k tomu, abych je povzbudil k upřímnému hledání a vytvořil otevřené prostředí pro rozhovory o Ježíši. Většinou však nelze lidi do Božího království dotlačit pomocí argumentů.

Vzpomeňte si na všechny vyhrocené diskuse na sociálních sítích. Jak často vidíme, že by skončily slovy: „Chci ti

říci, že máš pravdu!“? Většinou tomu zabrání lidská pýcha.

Jiný obraz

Tammy v sobě měla zakořeněný ještě další rozšířený omyl: středověkou představu, že úkolem kazatele jako vyškoleného profesionála je získávat lidi pro Krista. Tento nebiblický koncept nemalou měrou přispěl k pomalému růstu (nebo dokonce početnímu poklesu) mnoha sborů. Novozákonní model nám ukazuje, že služebníkem je každý člen sboru a kazatel zastává roli trenéra – trénuje, vybavuje a povzbuzuje sbor k získávání lidí.

V dopise efezskému sboru Pavel vysvětluje dary, které Bůh dal každému z nás: „*A toto jsou jeho dary: jedny povolal za apoštoly, jiné za proroky, jiné za zvěstovatele evangelia, jiné za pastýře a učitele, aby své vyvolené dokonale připravil k dílu služby – k budování Kristova těla*“ (Ef 4,11.12). Povšimněme si, že kazatelé nedostali dary proto, aby konali dílo služby sami; Duch svatý jim dal schopnost, aby k dílu služby *připravili svaté* (věřící). V některých překladech Bible rozděluje interpunkce tuto myšlenku na dvě části, jako by úkolem kazatele bylo, jak připravovat věřící, tak i přímo sloužit. Původní rukopisy však tuto interpunkci neobsahovaly; byla doplněna v době, kdy chápání role duchovních stále hluboce ovlivňovala představa římskokatolického kněžství.

Skutečným úkolem kazatele je zapojovat věřící do poslání, které nám všem svěřil Kristus. Ellen Whiteová nám připomíná, že „... všichni, kteří obdrželi poselství nebes a kterým Bůh svěřil evangelium, jsou jeho spolupracovníci, kteří ho mají zastupovat jako poslové lásky“.⁸

⁸ Ellen G. White, *Manuscript* 21, 1900, odst. 30.

Ježíš přece neříkal svým posluchačům, že světlem světa jsou pouze *někteří* z nich. Promlouval k velkému zástupu přítomných lidí. Mnozí z nás se však tohoto úkolu obávají a kladou si otázku, jestli mají dost schopností na to, aby někoho vedli ke Kristu. Ve skutečnosti na to nemá dost schopností nikdo, ani kazatel. Bůh nás nepovolal k tomu, abychom dělali práci Ducha svatého, ale povolal nás k tomu, abychom byli nablízku lidem, v jejichž srdci Duch svatý právě působí.

Úkol pro každého z nás

Když se setkáme s někým, kdo se zajímá o víru, přirozeně nás napadne myšlenka, že bychom k němu měli pozvat kazatele, a je pravdou, že zkušený kazatel může pomoci. Je však důležité si uvědomit, že Bůh nám tohoto člověka postavil do cesty z nějakého důvodu. Je pravděpodobné, že právě ty jsi tím nejvhodnějším člověkem, který může danému člověku pomoci uvést ho do Boží církve.

Když pochopíme, že nás Bůh povolává takové, jací jsme, s obdarováním, které máme (nebo nemáme), může nás to zbavit strachu. Nemusíme napodobovat styl, slova nebo projev kazatelů, které obdivujeme, abychom mohli přivádět lidi k Bohu. Je užitečné naslouchat těm, kterým se to daří, můžeme se od nich učit principy, jak efektivně pracovat. Zároveň ale musíme věřit tomu, že každého z nás Bůh povolal v dané chvíli právě kvůli tomu, kým jsme.

Když Bůh chtěl pověřit apoštola Pavla, povolal ho. Když potřeboval Luthera nebo Wesleyho, našel si je. Ale v této chvíli Bůh chce, abys byl světlem v tomto světě právě ty – se všemi tvými chybami i specifickými rysy. Nepřivedl člověka, který se

zajímá o duchovní věci, k někomu jinému. Poslal ho k tobě, protože se domnívá, že pro příběh, který se právě začíná psát, jsi ty ideální volbou.

Otázky k diskusi

- Jak a v čem se při předávání víry odlišuje role kazatele a běžného věřícího? Proč by nebylo správné tyto role zaměňovat?
- Proč podle textu přednášky nefunguje „přesvědčování argumenty“ a jakou roli v proměně člověka hraje Duch svatý?
- V jakých situacích máme tendenci „posílat kazatele místo sebe“ – a co nám to říká o našem chápání vlastní odpovědnosti?
- Co pro tebe osobně znamená být „světlem světa“ ve tvém každodenním životě, ve tvém prostředí a vztazích?

Na hranici Kenaanu

Naše celosvětové poslání

*„Potom jsem viděl, hle, tak veliký zástup, že by ho nikdo nedokázal sečíst, ze všech ras, kmenů, národů a jazyků, jak stojí před trnem a před tváří Beránkovou, oblečení v bílé roucho, palmové ratolesti v rukou. A volali velkým hlasem: „Díky Spasiteli, Bohu našemu, sedícímu na trůnu, a Beránkovi!““
(Zj 7,9.10)*

**Úkol Božího ostatku
v posledních dnech je stejný
jako úkol Izraele, protože
Boží láska k hříšníkům se
nezměnila: máme nést Kris-
tovo světlo všem národům.**

Dokončili průzkum a shromáždili potřebné informace. Deset z dvanácti odborníků se shodlo na tom, že obsazení zaslíbené země

je nemožné. Jejich argumenty dávaly smysl; obyvatelé Kenaanu byli silnější a lépe vyzbrojení a Izraelci proti nim neměli prakticky žádnou šanci. Avšak co se týče jejich informací, byl zde jeden problém – vedly je totiž k pochybnostem o Božím zaslíbení.

Bůh řekl Abrahamovi: „*Teď projdi křížem krážem tuto zemi, neboť ti ji dávám*“ (Gn 13,17).

Povšimli jsme si toho, že Bůh jen málokdy žádá svůj lid o něco, co se zdá být snadné? Opustit Egypt? Farao by to nikdy nedovolil! Jít cestou, která končí u Rudého moře? Jak ho pak měli přejít?

Získat kenaanskou zemi? Jakým způsobem by ji mohli obsadit?

Ale dobře víme, že když o čtyřicet let později do zaslíbené země skutečně vstoupili, následovali schránu úmluvy. Když kněží, kteří nesli schránu, vstoupili do řeky, vody Jordánu se rozestoupily. Následovali schránu úmluvy, která byla symbolem Boží autority v nebeské svatyni i v okamžiku, když padly hradby Jericha.

V této chvíli však pochybovali o Božím zaslíbení, protože je nebrali v úvahu. Pouze dva zvědové z dvanácti věřili, že když to Bůh zaslíbil, pak se to zcela jistě naplní. Ale protože se lid přiklonil k názoru pochybovačů a nedůvěřoval Božím plánům, museli pak strávit plných čtyřicet roků na poušti.

Když se vraceli zpátky od hranic Kenaanu, Bůh lidu odhalil svůj úmysl. Nešlo pouze o průzkumnou expedici za hranice, ani o dobytí několika vesnic. Bůh řekl Mojžíšovi: „Avšak jakože jsem živ, Hospodinova sláva naplní celou zemi“ (Nu 14,21). Je to stejný cíl, který nacházíme v knize Zjevení, kde Bůh předpovídá, že ozáří svět Kristovou slávou (Zj 18,1). Nedostatek naší víry nezmaří Boží plán znovu získat tento svět a zřídit Kristovo království. Naše nevíra ho může pozdržet, ale nemůže ho zastavit. Boží sláva ozáří celý svět! Bůh neřekl: „Tato část Země bude naplněna Hospodinovou slávou.“ On si dělá nárok na celý svět.

Vždycky se jednalo o celý svět

Ať již mluvíme o starozákonní, nebo novozákonní církvi, Boží cíl byl vždy stejný, zahrnoval celou naši planetu. Prostřednictvím proroka Izajáše sdělil: „Dal jsem tě za světlo pronárodům, abys byl spása má do končin země“ (Iz 49,6). „Hle, temnota přikrývá zemi, soumrak národy, ale nad tebou vzejde Hospodin

a ukáže se nad tebou jeho sláva. K tvému světlu přijdou pronárody a králové k jasu, jenž nad tebou vzejde“ (Iz 60,2.3).

V rámci principů velkého sporu, které odrážejí Boží povahu, dal Bůh lidem pozoruhodnou míru svobody. Můžeme se od něj odvrátit a žít podle vlastních představ (viz Sk 14,16). Samotná existence národů světa je důkazem, že tato svoboda je skutečná. A dravá zvířata vystupující z moře v Danielově vidění ukazují, že tato svoboda přináší na naši planetu spoustu problémů. Generaci za generací větry válek rozbouří hladinu moře a způsobují nesmírnou bolest a utrpení, zatímco moc se neustále přesouvá mezi světovými velmocemi. Tento neklid neskončí, dokud nenastane soud a Syn člověka nepřeveze své království: „*A byla mu dána vladařská moc, sláva a království, aby ho uctívali všichni lidé různých národností a jazyků. Jeho vladařská moc je věčná, která nepomine, a jeho království nebude zničeno*“ (Da 7,14).

Úkol Božího lidu v posledních dnech je stejný jako úkol Izraele, protože Boží láska k hříšníkům se nezměnila: máme nést Kristovo světlo všem národům, jak napsal Jan: „*Tu jsem viděl jiného anděla, jak letí středem nebeské klenby, aby zvěstoval věčné evangelium obyvatelům země, každé rase, kmeni, jazyku i národu. Volal mocným hlasem: „Bojte*

se Boha a vzdejte mu čest, neboť nastala hodina jeho soudu; poklekněte před tím, kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod“ (Zj 14,6.7).

Téměř na hranici

Stejně jako kdysi Izrael, i my dnes se nacházíme téměř na hranici zaslíbené země. Většina z toho, co Bůh předpověděl v knize Daniel, se už vyplnila nebo se to odehrává přímo před našima očima. A podobně jako Izrael máme povzbudit svědectví od někoho, kdo do zaslíbené země už „vstoupil“ ve vidění a vyzývá nás k věrnosti:

„Čekají nás velké těžkosti a zkoušky. Cesta kupředu bude vyžadovat velkou odvahu a vytrvalé úsilí. Všechno však závisí na tom, jak budeme důvěřovat našemu Průvodci, který nás až dosud bezpečně vedl. Nepodlehne v této době nedostatku víry, nedůvěře nebo

strachu? Nedopustíme se kompromisu se světem, který by nás odvrátil od nebeského Kenaanu?“⁹ V tuto chvíli jde o to, jestli zopakujeme stejnou chybu, kterou udělal Izrael, a zůstaneme na světě ještě jednu generaci.

Je naprosto zjevné, že ve světě je mnoho „obrá“, ze kterých máme strach. Možná se nám zdá, že moci temnoty mají větší moc, větší vliv i více prostředků. Na jedné straně si uvědomujeme, že naším úkolem je přinášet světu poselství, které nám Bůh svěřil a které v nás budí radost, ale na druhé straně v nás vyvolává úzkost při pomýšlení na svět, kterému ho máme předat: „Tuto zprávu? Těmto lidem? Jakým způsobem to máme dělat?“

Jsme v pokušení vycházet z údajů různých studií a z empirických dat, která říkají, že vliv křesťanství ve světě radikálně slábne. Církve opouští mnoho lidí. Mladí lidé se odvracejí od náboženství. Lidé dokonce odmítají samotnou představu, že existuje nějaká objektivní pravda. Jak máme takový svět osvětlit Kristovou slávou? Zdá se, že tato mise je odsouzena k neúspěchu.

Navzdory tomu všemu nám Bůh připomíná stejnou pravdu, kterou vyslovil během dne, kdy Izraelci odmítli jeho výzvu: „*Potom jsem viděl jiného anděla, jak s velikou mocí sestupuje z nebe; a země byla ozářena jeho slávou*“ (Zj 18,1).

Bůh nás vyzývá, abychom si nárokovali svět, který bude patřit jemu. Překonejme obavy, vykročme kupředu a překročme hranici do Kenaanu. Musíme si uvědomit, že věřit Bohu navzdory tomu, co říkají kritici, vyžaduje odvahu. Zůstaňme Bohu věrní. Řekněme někomu to, co víme o Ježíši. Postavme se na stranu světla, které zanedlouho osvětlí celý svět.

Otázky k diskusi

- Proč lidé (Izrael v minulosti a my dnes) často více důvěřují „informacím“ a současným okolnostem než Božím zaslíbením?
- Co prakticky znamená šířit „Kristovo světlo všem národům“ v dnešním světě, který častokrát víru spíše odmítá?
- V čem se naše současná situace podobá Izraeli na hranici Kenaanu – a jaké „obry“ dnes vnímáme jako překážku?
- Jak může naše víra nebo nevíra ovlivnit naplnění Božího poslání – může ho skutečně zdržet, nebo spíše vyřadit pouze nás?

⁹Ellen G. White, *Review and Herald*, 29. listopadu 1881.

Dokud nepřijde

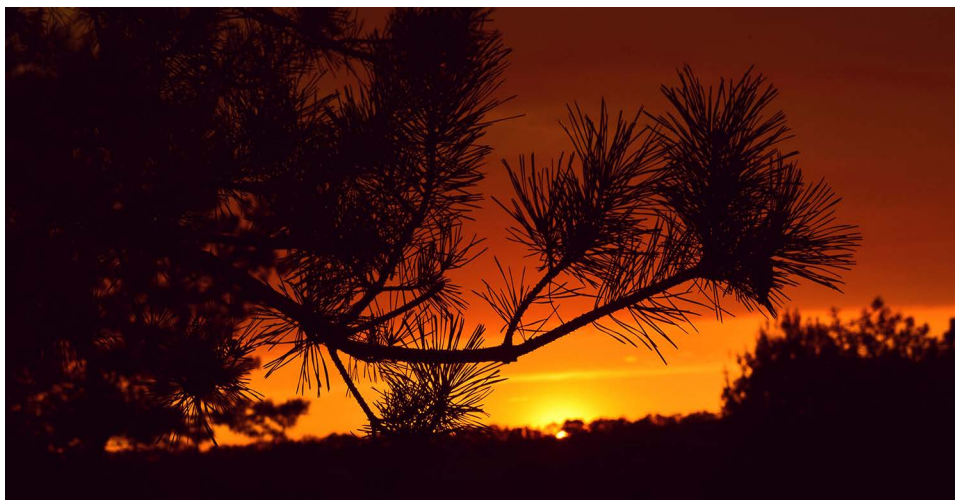
Věrní až do konce
Ellen Gould Whiteová

To, co církev v těchto nebezpečných dnech potřebuje, je armáda opravdových pracovníků, kteří se podobně jako Pavel připravili k užitečné službě, mají hlubokou zkušenost s Bohem a jsou horliví. Bible je zbrojnicí, která nám umožňuje vyzbrojit se pro zápas.

Během své dlouhé služby Pavel ve své věrnosti vůči Spasiteli nikdy nezakolísal. Ať už byl kdekoli – před zasmušilými farizeji nebo římskými úřady, před rozzuřeným davem v Lystře nebo odsouzenými

hříšníky v makedonském vězení; ať už jednal s vyděšenými námořníky na ztroskotané lodi, nebo všemi opuštěn stál před Neronem a bojoval o svůj život –, nikdy se nestyděl za věc, kterou hájil. Jediným důležitým cílem jeho křesťanského života bylo sloužit Tomu, jehož jménem kdysi pohrdal. Od tohoto cíle ho nemohly odvrátit ani odpor, ani pronásledování. Podpírala a posilovala ho víra, upevněná úsilím a očistěná obětmi...

Praví Boží služebníci se nebudou vyhýbat nesnázím ani odpovědnosti. Z pramene, který nikdy nevyschne, čerpají ti, kdo upřímně touží po Boží moci, sílu, která jim umožňuje čelit a odolávat pokušením a plnit povinnosti, které jim Bůh ukládá. Díky milosti, kterou přijímají, se zdokonaluje jejich schopnost poznávat Boha a jeho Syna. Toužebně si přejí stát se užitečnými služebníky svého Pána. Čím déle

kráčeji po cestě křesťanství, tím více silí „milostí Krista Ježíše“ (2Tm 2,1). Skrze tuto milost mohou věrně svědčit o věcech, které slyšeli. Poznáním, které dostali od Boha, nepohrdají ani je nezanedbávají, ale svěřují je věrným lidem, kteří zase učí další.

Ve svém posledním dopise, určeném Timoteovi, vytyčil apoštol před mladým pracovníkem vysoký ideál a zdůraznil, jakými povinnostmi je jako Kristův služebník pověřen. „Usiluj o to,“ píše Pavel, „aby ses před Bohem osvědčil jako dělník, který se nemá zač stydět, protože správně zvěstuje slovo pravdy. ... Vyhýbej se mladické prudkosti, usiluj o spravedlnost, víru, lásku a pokoj s těmi, kdo vzývají Pána z čistého srdce. Nepouštěj se do hloupých sporů, v jakých si libují nepoučení lidé; víš, že vedou jen k hádkám. Služebník Kristův se nemá hádat, nýbrž má být laskavý ke všem, schopný učit a být trpělivý. Má vlídně poučovat odpůrce. Snad jim dá Bůh, že se obrátí, poznají pravdu...“ (2Tm 2,15.22–25).

Apoštol varoval Timotea před falešnými učiteli, kteří se budou snažit proniknout do církve. Řekl: „Věz, že v posledních dnech nastanou zlé časy. Lidé budou sobečtí, chamtiví, chvástaví,

domýšliví, budou se rouhat, nebudou poslouchat rodiče, budou nevděční, bezbožní ... budou se tvářit jako zbožní, ale svým jednáním to budou popírat. Takových lidí se stráž“ (2Tm 3,1–5).

„Avšak se zlými lidmi a podvodníky to půjde stále k horšímu,“ pokračuje Pavel, „neboť klamou jiné i sebe. Ty však setrvávej v tom, čemu ses naučil a o čem jsi přesvědčen. Víš, od koho ses tomu naučil. Od dětství znáš svatá Písma, která ti mohou dát moudrost ke spasení... Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu“ (2Tm 3,13–17).

Bůh učinil dostatek opatření, abychom mohli úspěšně bojovat proti zlu, které je v tomto světě. Bible je zbrojnice, v níž se pro tento boj můžeme vybavit. Bedra bychom si měli opásat pravdou. Naším pancířem musí být spravedlnost. V ruce musíme mít štít víry a na hlavě přilbu spasení. Mečem Ducha, jímž je Slovo Boží, si můžeme razit cestu spleťtými překážkami hříchu.

Pavel věděl, že pro církev nastává období velkého nebezpečí a že ti, jímž

byly sbory svěřeny, budou muset věrně a svědomitě pracovat. Proto napsal Timoteovi: „*Před Bohem a Kristem Ježíšem, který bude soudit živé i mrtvé, tě zapřísahám pro jeho příchod a jeho království: Hlásej slovo Boží, ať přijdeš vhod či nevhod, usvědčuj, domlouvej, napomínej v trpělivém vyučování*“ (2Tm 4,1.2).

Apoštol se obával, že by mírná a ústupná povaha mohla vést Timotea k tomu, že by se vyhýbal důležité součásti své práce. Proto mu radí, aby věrně káral hříchy a ostře napomínal ty, kdo se dopustili závažných provinění. Měl to však dělat „*v trpělivém vyučování*“ (2Tm 4,2). Svě výtky měl odůvodňovat a dokládat pravdami obsaženými v Božím slově, a tak projevovat Kristovu trpělivost a lásku.

Mnozí, kteří o sobě tvrdí, že jsou křesťané, a cítí se být povoláni k vyučování druhých, budou pyšní na lidskou moudrost, budou pohrdat vlivem Ducha svatého a budou mít odpor vůči pravdám Božího slova. Proto se nechají svést a odvrátí se od Božích požadavků. Pavel upozornil Timotea: „*Přijde doba, kdy lidé nesnesou zdravé učení, a podle svých choutek si seženou učitele, kteří by vyhověli jejich přáním. Odvrátí sluch od pravdy a přikloní se k bájm*“ (2Tm 4,3.4).

Apoštol zde nehovoří o těch, kteří otevřeně přiznávají svou nevěru, ale o údajných křesťanech, kteří podléhají svým sklonům, a tak se stávají otroky svého vlastního „já“. Tito lidé jsou ochotni naslouchat pouze takovému učení, která jim nevytýkají jejich hříchy ani neodsuzují jejich rozmarilý způsob života. Jasná slova věrných Kristových služebníků je urážejí, a proto vyhledávají učitele, kteří je chválí a lichotí jim.

Bůh oznámil svou vůli, a proto je pošetilé pochybovat o tom, co vyšlo

z jeho úst. Když promluvila věčná Moudrost, nemusí již člověk řešit žádné sporné otázky ani zvažovat žádné nejisté možnosti. Vše, co se od něj žádá, je jasný a upřímný souhlas s vyslovenou Boží vůlí. Poslušnost je nejvyšším požadavkem rozumu i svědomí.

Pavel pokračoval ve svém napomínání: „*Ty buď ve všem strážlivý, snášej útrapy, konej dílo zvěstovatele evangelia a cele se věnuj své službě*“ (2Tm 4,5). Apoštol se chystal završit své životní dílo a přál si, aby Timoteus zaujal jeho místo. Chtěl, aby chránil sbory před nejrůznějšími bludy a kacířstvím, kterými se je nepřítel bude snažit odvrátit od prostých pravd evangelia. Proto Timotea varoval, aby se vyhýbal všem pomíjivým podnikům a svazkům, které by mu mohly bránit v bezvýhradné odevzdání Božímu dílu. Vyzval ho, aby s radostí snášel odpor, potupu a pronásledování, jimž bude vystaven pro svou věrnost. Chce-li se plně osvědčit ve své službě, musí využít všech dostupných prostředků ke konání dobra pro ty, za něž Kristus zemřel.

Pavel svým životem představoval pravdy, jimž učil, a v tom spočívala jeho síla. Byl si vždy hluboce vědom své odpovědnosti a úzce spolupracoval s Bohem, který je zdrojem spravedlnosti, milosti a pravdy. Přimkl

se ke Kristovu kříží jako k jediné záruce svého úspěchu. Spasitelova láska pro něj byla nepomíjející pohnutkou, která ho podpírala v jeho vnitřních bojích a v zápasech proti zlu, když ve službě pro Krista kráčel kupředu a odolával nevlídnosti světa a odporu svých nepřátel.

V dnešní nebezpečné době se církev neobejde bez zástupu pracovníků, kteří se stejně jako Pavel vzdělávali k užitečné službě, mají bohaté zkušenosti s Bohem a jsou naplněni horlivostí a nadšením. Je zapotřebí posvěcených a obětavých lidí, kteří se nebudou vyhýbat zkouškám ani odpovědnosti, kteří jsou stateční a věrní; lidí, v jejichž nitru se Kristus stal nadějí „na Boží slávu“ (Ko 1,27) a kteří budou kázat Boží slovo ústy, jichž se dotkl posvátný oheň. Kvůli nedostatku takových slu-

žebníků Boží dílo upadá a zhoubné bludy otravují jako smrtelný jed mravy a maří naděje mnoha lidí.

Až osvědčení služebníci zestárnou a obětují své životy pro pravdu, kdo je nahradí? Převz mou naši mladí lidé z rukou svých otců posvátný odkaz? Připravují se na to, že jednou obsadí prázdná místa, která se uvolní smrtí věrných? Budou dbát na apoštolův příkaz? Zaslechnou navzdory všem pokušením k sobectví a ctižádosti, která na mladé lidi doléhají, volání k povinnosti?

Pavel uzavřel svůj dopis osobními vzkazy pro různé členy sboru. Znovu zopakoval naléhavou prosbu, aby za ním Timoteus co nejdříve přišel, pokud možno ještě dříve, než nastane zima. Psal o své osamělosti, způsobené tím, že ho někteří jeho přátelé opustili a jiní museli odejít kvůli neodkladným záležitostem. Aby Timoteus neváhal a neměl obavy, že by ho sbor v Efezu mohl postrádat, apoštol mu oznámil, že již vypravil Tychika, aby ho zastoupil.

Ještě se zmínil o tom, jak probíhal jeho výslech před Neronem, že ho opustili jeho bratři a že při něm stál jen milostivý Bůh, který dodržuje svou smlouvu. Potom Pavel ukončil svůj dopis, přičemž svěřil milovaného Timotea pod ochranu nejvyššího Pastýře, který se bude i nadále starat o své stádo, i kdyby pastýři, kteří jsou mu podřízeni, museli zahynout.

– Ellen Goud Whiteová

O autorce: Ellen G. Whiteová. Tento článek je výběrem ze 49. kapitoly „Pavův poslední dopis“ z knihy *Poslové naděje a lásky*, Praha: Advent-Orion, 2005, s. 288–293.

Adventisté sedmého dne věří, že Ellen Whiteová (1827–1915) během své více než sedmdesátileté veřejné služby uplatňovala biblický dar prorocství.

Otázky k diskusi

- Co znamená být „věrný až do konce“ v dnešní době plné tlaku, kompromisů a nejistoty?
- Jak může hluboká osobní zkušenost s Bohem ovlivnit naši schopnost obstát ve zkouškách a službě druhým?
- Proč mají lidé tendenci vyhledávat „příjemná“ učení místo pravdy – a jak tomu může křesťan odolat?
- Jak se může a má dnešní generace mladých lidí připravit na převzetí odpovědnosti za víru a službu v církvi?
- Co konkrétně dnes znamená „nezakolísat ve věrnosti“ jako apoštol Pavel? V jakých situacích je to pro nás nejtěžší?

ONE VOICE 27

OSLOVME JEDNÍM HLASEM
SVĚT KOLEM NÁS

Zapoj se i ty do celosvětové misijní iniciativy.
Zjisti, jak můžeš být hlasem naděje pro lidi
ve svém okolí i na sociálních sítích.
Více se dozvíš na www.onevoice27.cz

Začínáme už v září!

ZAMYŠLENÍ PRO DĚTI

Bible jako naše kotva

**Připravila Abigail Dumanová,
spisovatelka ze Západní Virginie
ve Spojených státech.**

Ilustrace: Karen Jimenez Findleyová

Bible jako naše kotva

Pokud člověk žije, je povoláný

Věříte, že Bůh může i ve vašem životě vykonat opravdu velké věci? Měli byste tomu věřit, protože Ježíš nám v Bibli řekl, že „... u Boha není nic nemožného“ (L 1,37). Pokud se Bible stane vaší kotvou, můžete změnit svět, můžete se stát hrdiny v Boží službě! Pán Bůh volá každého člověka do své služby, a pokud právě teď čtete nebo slyšíte tato slova, Bůh volá do své služby i vás.

Proč ale tolik lidí váhá s rozhodnutím následovat Ježíše ve svém životě? Možná se bojí, že tento úkol bude příliš těžký, nebo jim brání jejich hříšná lidská povaha. Anebo nechápou, že mezi dobrem a zlem na světě probíhá skutečný boj a my si máme vybrat: dobro, nebo zlo?

Doufám, že příběhy, které si budeme tento týden číst, přispějí k rozhodnutí pro dobro, tedy pro Ježíše.

Zkoumejme

Popros rodiče o prázdnou sklenici a namoč do ní na 12 hodin (na noc) fazole. Potom vodu slij a sklenici přetáhni gázou (obvazem, kouskem záclony) a upevni gumičkou. Dvakrát denně fazole propláchni vodou, vodu vylej a týden pozoruj, co se bude dít. Představ si, že ta fazolka jsi ty!

Chodíme s Bohem

Sama na stezce

*Pamatuj, že nikdy nezajdeš tak daleko,
aby ses nemohl či nemohla vrátit domů.*

Silný hlas přerušil nadšené pokřikování a cinkání zvonků na kolech: „Tak vyjíždíme, křesťanští závodníci!“ Johanka si upravila helmu. Na tento sborový výlet na kolech se těšila už několik týdnů.

Po chvíli se celá skupina rozjela. Na jedné straně cyklostezky byl hustý les, na druhé straně plot a za ním vedla silnice. Vyjeli na kopec. Z něho cesta klesala prudce dolů. Johanka ji sjela jako první. Dole položila kolo na zem, aby se trochu porozhlédla. Všimla si, že u cesty leží nějaká velká kost. Napadlo ji, že si tam kost nechalo třeba nějaké divoké zvíře, a přeběhl jí po zádech mráz.

Mezitím přijeli ostatní a pokračovali v jízdě. Johanka nasedla na kolo a dohonila je. Když ujeli několik kilometrů, někdo navrhl, aby se otočili a vrátili

zpátky. Když Johanka viděla, že se otáčí i její maminka, byla zklamaná a zeptala se: „Mami, opravdu se už musíme vrátit?“

„Zlato,“ odpověděla jí maminka se smíchem, „kdybychom jeli ještě dál, neujela bych to. Už mě bolí nohy. Kromě toho na nás na parkovišti čeká tatínek.“

Johanka se najednou rozzářila. „Mami, nevadilo by, kdybych jela zase první?“ Na odpověď nečekala, nadšeně šlápla do pedálů a zmizela. Když projížděla další a další zatáčkou, cítila se tak velká a samostatná! Po nějaké době si ale všimla, že za ní nikdo nejede. Když si uvědomila, že je na cyklostezce úplně sama, rozbušilo se jí srdce. Začalo se stmívat a stíny v lese se začaly prodlužovat.

Johanku napadlo, že by se možná měla otočit a vrátit se za ostatními. „To neudělám! Parkoviště přece musí být už blízko, možná už za další zatáčkou. Za chvíli tam budu!“

Minuty ale ubíhaly a parkoviště bylo pořád v nedohlednu. Johanka se snažila šlapat co nejrychleji. Po chvíli před sebou spatřila prudký kopec a poznala místo, kde ležela ta kost. Začala se modlit, aby se nablízku nepotulovalo žádné divoké zvíře. Na chvíli si představila, že u cesty číhá horský lev. Byla strachem bez sebe a s vypětím všech sil se prohnala kolem toho děsivého místa.

Připadalo jí to jako věčnost, než se konečně objevilo parkoviště. Byla to neuvěřitelná úleva! Našla auto s tatínkem a svěřila se mu se vším, co prožila; oči přitom měla neustále upřené k lesu.

Najednou si všimla, jak se někdo na kole řítí z lesa velkou rychlostí k parkovišti. Byla to její maminka! Udýchaná a uplakaná. Johanka jí vyběhla naproti. Maminka ji pevně sevřela v náručí. „Johanko, jsem tak ráda, že jsi v pořádku! Proč jsi jela tak napřed?“

„Moc mě to mrzí, mami,“ přiznala se se slzami v očích. „Přece jsem se tě ale ptala, jestli můžu jet napřed.“

„To ano, zeptala ses,“ odpověděla maminka, „ale nepočkala jsi na mou odpověď.“

...

Už se vám někdy stalo, že jste nepočkali na odpověď? Poučte se z chyby, kterou udělala Johanka. Kdyby počkala, nemuselo vzniknout tolik starostí a trápení.

Ani v životě nemusíte chodit sami, můžete chodit s Bohem (s Ježíšem). Pamatujte si jednu věc: Nikdy nejste tak daleko, abyste se nemohli vrátit domů. Nezáleží na tom, co jste udělali, co jste viděli, co o vás říkali ostatní nebo co si myslíte vy sami – pro Pána Boha (pro Ježíše) máte obrovskou hodnotu. Jeremjáš pro nás zapsal Boží

vzkaz: „Miloval jsem tě odvěkou (věčnou) láskou“ (Jr 31,3). Bůh chce být naším společníkem. Rozhodnete se, že půjдете s ním? Pokud ano, dejte mu svou ruku i srdce a můžete se těšit, protože vaše životní poslání právě začalo!

Tvořme

Slož si z papíru lodičku, vybarvi si ji a dovnitř lodičky nakresli sebe. Můžeš se také nakreslit na papír, vystříhnout a umístit do lodičky. Budeš to ty, jak pluješ životem.

Povídejme si

1. Proč se Johanka na cestě nakonec začala bát, i když se nejdříve cítila tak velká a samostatná?
2. Co zapoměla udělat, než se rozjela pryč a zmizela? Proč je důležité počkat na odpověď maminky nebo tatínka?
3. Příběh říká, že nikdy nejsme tak daleko, abychom se nemohli vrátit domů. Co to podle tebe znamená pro někoho, kdo udělal nějakou chybu?

Odevzdání se

Málo znamená mnoho

*Ty jsi nádoba,
On je poklad.
Společně tvoříte
úžasný tým!*

Představuji si, že příběh z evangelia Matouše 14,13–21 se odehrál asi takto: Když oknem zavál mírný vánek, řekl Nátan: „Něco se blíží.“ „Možná bude nad jezerem bouřka,“ poznamenala matka.

„Mami, to bude něco jiného,“ trval chlapec na svém, „všimla sis, kolik lidí prochází kolem našeho domu? Něco se asi děje.“

Zanedlouho se ukázalo, že Nátan měl pravdu. V jejích kraji se objevil zvláštní člověk, který konal zázraky a kterého následovalo velké množství nejrozumnějších lidí. „Mami, prosím tě, mohl bych se jít na něho také podívat?“ žadonil Nátan. „Chci vědět, co bude říkat.“

Nátanovu maminku to překvapilo. „Počkej, než ti zabalím oběd.“ Netrvalo dlouho a podala mu košík s několika ječnými chleby a dvěma malými rybkami. „Nátane, tady máš jídlo a buď na sebe opatrný. A nebuď pryč moc dlouho!“

Najít Ježíše nebylo těžké. Byl na poli plném kvítí a vysoké trávy s výhledem na krásné jezero a kolem něho se shromáždily tisíce lidí. Ježíš k nim mluvil. Nátan šel k Mistrovi co nejbliž, posadil se, aby mu také naslouchal. Tak se soustředil na to, co Mistr říká, že téměř přeslechl jednoho z Ježíšových učedníků, který k němu přistoupil a vlídně se ho zeptal: „Promiň, mladý muži, byl bys ochotný rozdělit se o svůj oběd s Místrem?“

Nátan polkl, přikývl a najednou si uvědomil, že i on už má hlad. „Ale není toho moc, mám jen pět chlebů a dvě ryby.“ Učedník se usmál. „To stačí.“

Nátan jen zamrkal. Očima sledoval, jak jeho oběd putuje do Ježíšových rukou. Když se laskavý Učitel usmál a podíval se na jeho mladou tvář, Nátan vycítil, že Ježíš o něm ví úplně všechno, a přesto ho má rád. Jinak se to popsat nedá, pomyslel si užaslý Nátan.

Ježíš nad jeho obědem pronesl požehnání a potom začal chleby lámat na kousky. Užaslý Nátan nevěřil svým očím! V této chvíli už mělo být těch pět chlebů od maminky dávno pryč. Přesto Ježíšovy ruce stále vytahovaly další chleby a další ryby. Na úbočí kopce seděly tisíce lidí a všichni se najedli dosyta!

Nátan sevřel v ruce kus ječného chleba, který dostal, a prohlížel si ho. Uvědomil si, že v ruce drží zázrak. A pomyslel si, že Ježíš tento zázrak vykonal i pomocí toho mála, které mu on, Nátan, dal.

Možná tě někdy napadlo, že tvůj život je ve vesmíru jako zrnko písku a nic neznamená. Pokud ale Ježíš nasýtil více než pět tisíc lidí z oběda malého chlapce, nemyslíš si, že dokáže udělat něco podobného i s tvým životem, když mu ho svěříš?

Nátan nemusel pro Boha vykonat nic velikého. Stačilo, že dal k dispozici zdánlivě malý dar – svůj oběd. To mělo v Ježíšových očích nevyčísitelnou hodnotu a Nátanův dar mnohonásobně rozmnožil.

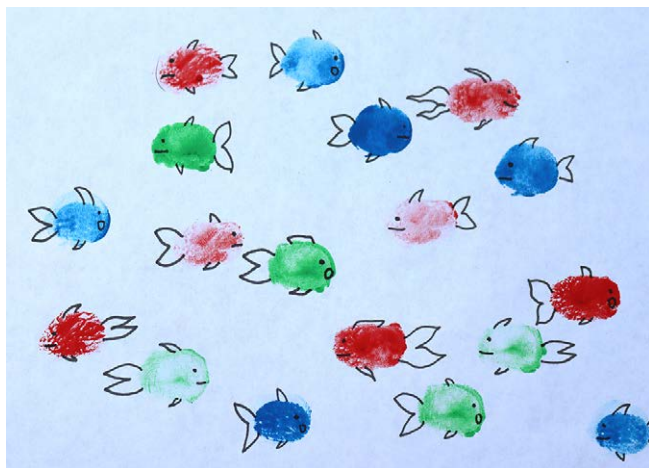
♦♦♦

Jak je tomu s tebou? Dokážeš dát Ježíši (i) čas svého života? Nic není příliš velké ani příliš malé na to, abys to mohl dát Ježíši. Když mu odevzdáš svůj život, dovolíš, že jeho mocná síla bude působit tvým prostřednictvím. To je způsob, jak „v hliněných nádobách můžeme mít

poklad“ (2K 4,7). Ty jsi nádoba a On je poklad. Společně tak tvoříte úžasný tým!

Tvořme

Namoč prst do barvy a obtiskni ho na papír. Udělej tolik obtisků, kolik můžeš. Obtisky jsou rybičky. Dokresli jim ocasy nebo třeba ploutve a oči. Kolik rybiček se ti podařilo obtisknout na jedno namočení prstu?

Povídejme si

1. Co měl Nátan ve svém košíku k obědu a proč se mu na začátku zdálo, že je toho málo?
2. Jak se Nátan cítil, když se na něj Ježíš usmál?
3. Příběh říká, že jsme jako „nádoby“, které obsahují „poklad“. Co hezkého bys o sobě řekl/a? Co umíš a co ti jde? Může Ježíš použít tvé malé dary na pomoc druhým?

Používej to, co znáš

Požár na poli

*Máš jenom jeden život,
žij ho pro Ježíše!
To, jak žiješ, vypovídá
o Boží lásce víc než to,
co o ní říkáš.*

Tim věděl o požárech úplně všechno. Hodně si o nich povídali s maminkou. Věděl, jak si dávat pozor, aby požár nezpůsobil, věděl, co dělat, aby požár uhasil, a dokonce věděl i to, co by měl dělat, kdyby na něm začalo hořet oblečení (zastavit se, lehnout si a válet sudy). S maminkou se zajímali o to, jak často hoří v lese, jak ničivé jsou lesní požáry, vyprávěla mu i o takových požárech, které zpusťily celou krajinu. Občas mu dokonce koupila nálepky s tematikou požární bezpečnosti, aby je dal i svým kamarádům. Ale především ho varovala, aby si nikdy nehrál se zápalkami. Ve škole, do které Tim chodil, měl právě on ze všech spolužáků největší znalosti o ochraně před požárem.

Ale hluboko uvnitř si Tim přál pohrát si s ohněm. Zápalky měli doma zamčené ve skříňce s léky. Jednoho dne z ní maminka potřebovala něco vyndat, a než se vrátila, Tim toho využil a vzal si z ní krabičku zápalek. Rychle si ji strčil do kapsy, rozloučil se s maminkou a šel do školy.

Cestou do školy si Tim pohrával s krabičkou v kapse a přemýšlel, jak tento zakázaný poklad využije. Řekl si: „Najdu si nějaké bezpečné místo a zkusím si jednu sirku zapálit.“

Když se vracel ze školy, vybral si cestu kolem pole obilí. U cesty stála malá stodola a v blízkosti nikdo nebydlel. Tim vlezl do husté suché trávy a přikrčil se tam, aby ho nikdo neviděl. Nedočkavě vytáhl krabičku zápalek, rozhrnul stébla trávy a jednu sirku zapálil.

Plamínek ve vánku zaplápolal. Tim byl okouzlený. Se zaujetím sledoval, jak oheň postupuje po dřívku zápalky. Když dorazil až na konec, popálil mu prsty. Tim vykřikl: „Au!“ a bez přemýšlení upustil hořící zápalku do jamky plné suché trávy. Tráva začala hořet, oheň se začal zvětšovat, a i když se ho Tim snažil všemožně uhasit, nepodařilo se mu to. Oheň sežehl suchá stébka trávy a po chvílce se začal šířit do pole.

Timovi došlo, že oheň na poli ničím nezastaví. Se sevřeným žaludkem došel až domů a mlčky vešel do domu. „Ahoj, zlato,“ ozvala se maminka z kuchyně. Najednou zalapala po dechu. „Vidím, že z pole dole u silnice se valí kouř. Musím zavolat hasiče!“

Tim běžel s maminkou zpátky k poli, kde se zpocení muži snažili zastavit požár, ale nepodařilo se jim to. Oheň na poli zničil úrodu a zanechal po sobě jen zuhelnatělé zbytky. Stodola vyhořela do základů. Tim necítil úlevu ani potom, co hasiči požár uhasili. Uvědomil si, že jeho neposlušnost ohrozila životy mnoha lidí a stála město spoustu peněz na nahrazení škod, které požár způsobil. Tim sice měl výborné znalosti o požární bezpečnosti, ale ty samy o sobě nestačily. Potřeboval se naučit je používat.

♦♦♦

Jak je tomu s tebou? Možná že znáš spoustu dobrých rad, ale neřídíš se jimi. Pokud stejně jako Tim víš, co je správné, ale neděláš to, pros o pomoc Pána Boha. On vyzývá všechny chlapce i děvčata, aby dělali víc, než jen věděli, co je dobré. Přeje si, aby to dobré žili, a tím o Pánu Bohu svědčili. Být Božím svědkem neznamená, že jsme dokonalí, ale znamená to, že prosíme Boha, aby nám pomáhal dávat mu to nejlepší, co v nás je. Máš jenom jeden život, žij ho pro Ježíše!

Tvořme

Poskládej žlutý papír jako harmoniku. Nahoru namaluj oheň tak, aby se po obou stranách dotýkal krajů širší plochou. Vystříhni horní část plamene. Dolní část harmoniky slep. Roztáhni plamen do stran a dívej se, jak se oheň zvětšuje. Plameny můžeš domalovat oranžovou a červenou barvou.

Povídejme si

1. Tim věděl o požárech skoro všechno, proč mu ale jeho velké znalosti nakonec nepomohly, když hořelo?
2. Co se stalo, když Tim využil příležitost a odnesl z domova zápalky a chtěl si jen trošku pohrát s ohněm? Dopadlo to tak, jak si plánoval?
3. Příběh říká, že být „Božím svědkem“ neznamená být dokonalý. Co tedy máme dělat, když už víme, co je správné?

Lukáš se rozhlížel po dvoře a hledal něco zajímavého, co by mohl dělat. Tatínek s babičkou byli zabrání do vážného rozhovoru u schodů na verandu a on se děsně nudil. Na dvoře stála velká hromada složeného dřeva a Lukáš se k ní celý nadšený rozběhl.

V tom okamžiku jako by zaslechl hlas, který mu říkal: „Nechoď k té hromadě dřeva.“ Vnitřní hlas ho zastavil. Nebyl si jistý, jestli k němu nepromluvil Bůh. Přesto na tu hromadu dřeva vylézt chtěl. Díval se pozorně, ale neviděl žádné nebezpečí. Pokrčil rameny a pokračoval v cestě po dvoře až k první velké kládě. Začal na ni lézt.

Naslouchej Duchu svatému

Nebezpečí na hromadě dřeva

*Naslouchání Duchu svatému
přináší požehnání,
přibližuje člověka nebi
a také ho proměňuje
v Boží nástroj.*

Najednou uslyšel hlasité chřestění, které ho přinutilo zastavit se. Kousek před ním byl stočený dlouhý hnědý had a byl připraven k útoku. Lukáš nikdy předtím takového hada neviděl, ale instinktivně cítil, že je nebezpečný. Nevěděl, co má dělat. Byl hrůzou bez sebe. O to víc, když si všiml, že se za ním k hromadě dřeva dobatolil jeho malý bratr Daniel, který si vůbec neuvědomoval, jaké nebezpečí mu hrozí. Lukáš začal křičet.

V tom okamžiku přiběhl tatínek a vykřikl: „To je chřestýš!“ Babička popadla Daniela za ruku a odtáhla ho pryč od hada. Lukáš také rychle s bušícím srdcem vběhl do domu. Maminka doma oba chlapce objala a několikrát opakovala: „Díky Pánu Bohu, že vás zachránil před uškutnutím.“ Ruce se jí třásly a oči měla plné slz.

Později Lukáš mamince řekl: „Slyšel jsem uvnitř hlas, který mi říkal, abych k té hromadě dřeva nechodil.“

„To byl hlas Ducha svatého,“ odpověděla mu maminka. „Naslouchej tomu hlasu i později, až vyrosteš. Ušetří tě mnoha trápení.“

Lukáš se divil: „Napadá mě spousta myšlenek. Jak poznám, které z nich jsou od Ducha svatého?“

„To je dobrá otázka,“ odpověděla maminka a na chvíli se zamyslela. „Je důležité, aby sis zvykl číst Bibli. Čtení Božího slova tě naučí rozpoznávat jeho hlas. Duch svatý ti řekne, abys dělal to, co je správné, a své myšlenky si můžeš ověřit tím, co ses dozvěděl v Bibli.“

Lukáš se znovu otřásl, když si vzpomněl, jak blízko byl nebezpečný chřestýš. Maminka mu položila ruku na rameno a řekla: „Pán Bůh nás v Bibli varuje, že máme ‚bdít a modlit se‘, protože proti nám stojí nepřítel, který nás chce zničit“ (Mt 26,41).

„Je to satan?“ „Ano, to je on,“ přisvědčila. „On ale určitě nezvítězí,“ řekl Lukáš. „Ježíš je ten, kdo vyhrává. Já se proto budu snažit naslouchat Ježíšovu hlasu.“

„A právě to znamená být bdělý a modlit se,“ řekla maminka s úsměvem. „Naší jedinou jistotou je Ježíš. Když nasloucháš hlasu Ducha svatého, jsi blízko nebe a přináší ti to požitání. A Pán Bůh tě může použít jako toho, kdo o něm svědčí. Tímto způsobem budeš naplňovat Boží poslání ve svém životě.“

Lukáš se na chvíli zamyslel a odpověděl: „Nevím přesně, co po mně Bůh chce, ale v této chvíli mám docela jasnou představu – budu čekat na to, co mi řekne.“

Maminka měla radost, protože to vypadalo, že Lukáš věcem opravdu rozumí. Řekla mu: „Dělej to tak

vždycky. Dovol, ať tě Pán Bůh vede svým Slovem a svým Duchem.“

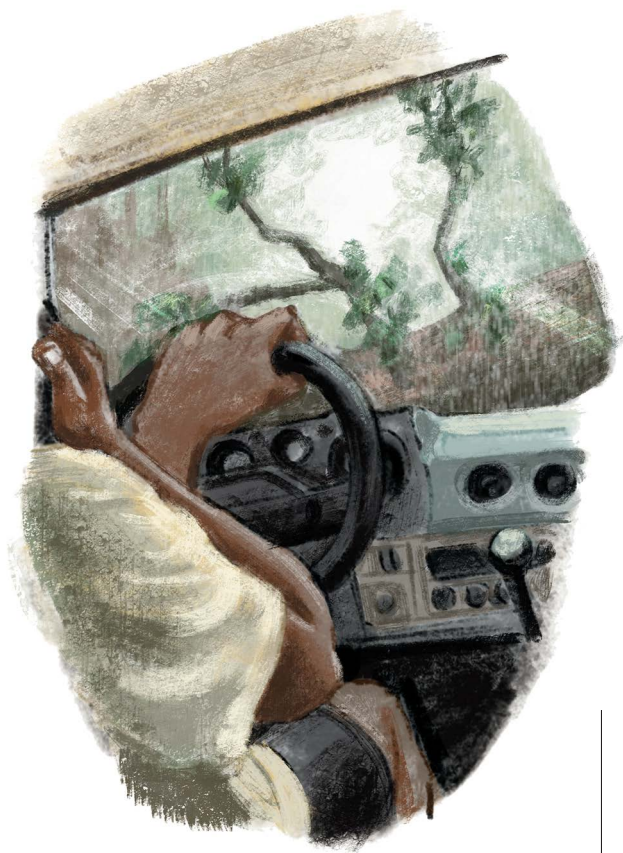
Tvořme

Na čtvrtku nakresli dvě velké uši a vystříhni je. Nahoře na ně uvaž provázek (nebo přilep proužek vystřižený ze čtvrtky) tak dlouhý, aby ti visely přes hlavu na místě tvých uší. Pomohou ti velké uši slyšet hlas Ducha svatého?

Povídejme si

1. Kdo promluvil k Lukášovi jeho vnitřním hlasem a varoval ho, aby nešel k hromadě dřeva?
2. Co se stalo, když Lukáš ten hlas neposlechl?
3. Jak můžeme poznat, že k nám mluví Duch svatý?

Modli se a jednej

Když se
maminka
modlila

*V Boží službě
se počítá každá vteřina!*

Pán Bůh hledá pokorné a ochotné lidi pro svoji nebeskou službu, i kdyby to měl být třeba obyčejný hovor po telefonu, několik slov nebo upřímná modlitba. Jsme ochotni zastavit se a naslouchat tomu, oč nás žádá?

Meteorologové vydali varování, že se blíží bouřka s nárazy větru o rychlosti vyšší než 90 kilometrů za hodinu. Felix se vracel domů. Soustředěně řídil a přitom sledoval, jak obloha potemněla a začal se zvedat prudký vítr. Na východě Spojených států, kde žil, jsou jarní bouřky obvyklé, ale málokdy bývají tak silné jako ta dnešní.

Felixovi rodiče byli doma a čekali na něho. Věděli, že dnešní bouřka bude silná. Přibývalo blesků a hřmění.

Prudké poryvy větru cloumaly stromy a lámaly větve. Maminka řekla: „Je to mnohem horší, než jsme čekali. Cítila bych se klidnější, kdybych věděla, že Felix v této bouřce nejede v autě.“

Tatínek ji jemně stiskl ramena a ujistil ji: „Boží andělé ho ochraňují. Neboj se, je v dobrých rukou.“ Když se ale zvuk větru změnil z nárazů v dunění podobnému jedoucímu vlaku, přešli manželé raději do koupelny – dál od oken a obvodových zdí domu. Tiskli se k sobě a modlili se, aby Bůh chránil jejich syna. Maminka najednou zvedla hlavu. Cítila, že musí něco udělat: „Zavoláme našemu Felixovi!“

„Dobře, zavolám mu,“ řekl tatínek a vzal do ruky mobilní telefon. Ve stejné chvíli Felix s vypětím všech sil sledoval silnici. Jeho auto bičovaly poryvy deště a větru. Stěrače stěží stíraly proudy vody z čelního skla. Slyšel, jak malé ulomené větvičky bubnují do boků auta. Když přijížděl na známou

cestu, která vedla k odbočce k jejich domu, najednou uslyšel praskot. Přímou před autem se s hlukem zřítíl mohutný strom. Zasypala ho sprška listů.

Felix vykřikl. Zařadil zpátečku a začal couvat od padlého kmene. V tom okamžiku zazvonil telefon. Volal táta. Felix zastavil a přiložil si telefon k uchu. „Tati?“

Ozvala se ohromná rána. Autem otrásl náraz mohutného kmene. Drtil plechy a tříštil skla. Na zadní část auta se zřítíl další obrovský strom a zdemoloval ji. „Felixi, jsi v pořádku?“ zeptal se tatínek.

Felix zamrkal a řekl: „No ano, myslím, že jsem v pořádku. Ale auto je na tom mnohem hůř, na zadním sedadle mám strom!“ Felix se vysoukal z auta a díval se na tu hrůzu. Jeden strom spadl před auto a druhý na auto, přímo na zadní sedačky. „Kdybych před několika vteřinami nepojel zpátky a nezastavil, když jsi mi zavolał, byl bych přesně na místě, kam spadl ten druhý strom.“

„Díky Pánu Bohu za to, že tě ochránil,“ vydechl tatínek. „Hned pro tebe jedu.“ Když Felix dorazil bezpečně domů, společně a se zatajeným dechem probírali každý detail toho, co se stalo. Když se doma modlili, Bůh vnukl mamince myšlenku, aby zavolał synovi právě v okamžiku, kdy se během několika vteřin rozhodovalo, kde se bude nacházet.

♦♦♦

Ve skutečnosti se i náš život podobá bouřce mezi světlem a temnotou. Obracíme se na Boha, aby nás provedl bouřemi? Učme se naslouchat tichému a vytrvalému hlasu v našem nitru, který nám říká, abychom jednali správně. Reagujme na tento hlas. Buďme připraveni jednat, když hlas promluví. V Boží službě se počítá každá vteřina! A co je tou dobrou zprávou?

Radost ze služby pro Krále králů trvá věčně.

Tvořme

Ze čtvrtky papíru vystřihni telefon, který se dá otevřít. Dovnitř napiš pět biblických veršů a také, v jakých situacích ti mohou pomoci (např. Když máš STRACH, vytoč Izajáš 41,13). Telefon vybarvi.

Povídejme si

1. Proč se Felixovi rodiče během bouřky modlili?
2. Jak pomohl telefonát od tatínka Felixovi v nebezpečné situaci?
3. Co nás tento příběh učí o modlitbě a naslouchání Bohu?

Předávejte toto poselství

Andělé na hřbitově

Noc na hřbitově úplně změnila život Margity a jejích přátel.

Poznámka redakce pro rodiče, vychovatele a pěstouny: Tento příběh je skutečný. Hovoří o nadpřirozených jevech a duchovních zápasech, které mohou některé děti vnímat velmi citlivě. I když popisovaný příběh je dramatictější než to, co zažívá většina dětí, Bible nás varuje, že nepřítel často působí nenápadně v pozadí tak, aby ovlivnil naše srdce i rozhodování. Doporučujeme, aby si rodiče příběh nejdříve přečetli sami a potom si o něm s dětmi promluvili.

Zatímco vítr vysoko nad Margitou cloumal větve palm, zašepkala: „Tiše, už tam skoro jsme.“ Ve městě Kisangani v Demokratické republice Kongo žije více než jeden a půl milionu lidí a mnoho z nich jsou děti. V tomto velkém městě u řeky Kongo se odehrávají skutečné duchovní boje mezi světlem a temnotou. Dokonce

i dospělí lidé se obávají čarodějnictví a nebezpečí, které může hrozit těm, kdo se do něj zapojí. To bylo také důvodem, proč jedna skupina nezletilých mladých skrývala svoje temné tajemství – chtěli se naučit magii.

Margita se vykradla na okraj města na hřbitov, kde už na ni čekali někteří její kamarádi. Každou noc se tady scházeli, aby se učili čarovat. Zlí démoni se tento večer ještě nedostavili. I když byla Margita ještě dítě, líbila se jí představa, že bude moci používat zvláštní „moc“ a že se jí bude říkat čarodějka.

Margita řekla nahlas kamarádům: „Naši učitelé se dnes opozdili. Nevím, co je mohlo zdržet.“ „Možná se snaží udržet naše rodiče v hlubokém spánku, aby si nevšimli, že nejsme doma,“ řekl jeden z chlapců.

Najednou celou jejich skupinu obklopilo jasné světlo. Okamžitě věděli, že je

přítomen někdo jiný. Margita padla na zem, zavřela oči a rukama si zakryla obličej, aby se chránila před jasem. V tom světle uviděla nebeskou bytost.

„Co to tady děláte?“ promluvil k nim jasný hlas. „Neměli byste věnovat čas takovým věcem.“

Tváří v tvář této jiné bytosti najednou ztratily význam všechny hodiny a noční rituály, které děti prožívaly pod vedením démonů. Když děti nic neodpovídaly, anděl promluvil ještě jednou a řekl: „Ježíš brzy přijde.“

Svět nabízí mnoho různých věcí, které i vás mohou odvádět od Boha. Je ve vašem životě něco, co vás nepřipravuje na Boží království – a co vás možná spíše vede k životu v temnotě? Pokud něco takového existuje, zbavte se toho. Dnes každému z vás Bůh říká, že na to nemáte čas, protože Ježíš brzy přijde.

Tato noc na hřbitově úplně proměnila život Margity a jejích kamarádů. Všechno vyprávěli rodičům a odmítli se s démony znovu setkat. Otevřeli svá srdce Duchu svatému a pocítili naléhavou touhu předávat poselství anděla lidem v Kisangani. Mnoho křesťanských sborů pozvalo děti, aby vyprávěly příběh o tom, co zažily: že lidem nezbývá čas na to, aby se zaměstnávali satanskými triky, protože Ježíš už brzy přijde.

Svědectví Margity bylo velmi působivé a její zkušenost, jak Boží anděl odehnal svou přítomností démony na hřbitově, na posluchače velmi silně působila. O necelý rok později se Margita ve svém městě zúčastnila evangelizačních přednášek šířících dobrou zprávu o Ježíši Kristu a byla i se svou rodinou pokřtěna a stala se členkou Církve adventistů sedmého dne.

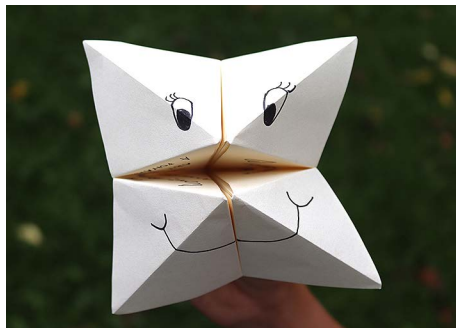
♦♦♦

Víte, že i vy máte dobrou zprávu, kterou můžete předávat druhým lidem? Věříte, že Ježíš brzy přijde? Hledejte

příležitosti, jak můžete lidem kolem sebe vyprávět o tom, co pro vás Ježíš udělal! Možná vás ochránil před nějakým nebezpečím nebo vám pomohl zvítězit nad hříchem, nad porušováním pravidel. Buďte jako Margita připraveni naslouchat Božímu hlasu a hovořit s lidmi o tom, co pro vás udělal a co pro vás dělá! On vám dodá odvahu i sílu, abyste mohli plnit jeho poslání.

Tvořme

Poskládej z papíru skládačku nazývanou nebe-pekloráj. Zvenku nakresli obličej. Dovnitř napiš nebo nakresli, co bys chtěl povědět kamarádům o Pánu Ježíši.

Povídejme si

1. Proč chodila Margita s kamarády v noci na hřbitov a proč o tom nevěděli ani jejich rodiče?
2. Co se stalo, když se na hřbitově objevilo jasné světlo, a co se děti od bytosti dozvěděly?
3. Jak se změnil život Margity po setkání s andělem a jak posloužila lidem ve městě?

Miluj jako Ježíš

Zrušený pohřeb

*Vyprávět o Ježíši neznamená,
že člověk je dokonalý, ale že dovolí Ježíši,
aby jeho prostřednictvím dělal úžasné věci!*

Co znamená svědčit o Ježíši? Znamená to vlastně být jako Ježíš. Být laskavý bez ohledu na to, jak nelaskavě se mnou zacházejí druzí. Dokázat milovat lidi, které je těžké milovat. To neznamená, že jsme dokonalí, ale že dovolujeme Ježíši, aby skrze nás dělal úžasné věci!

Když Tembo v Tanzanii poznal krásnou zprávu o Ježíši Kristu – o jeho životě, učení, smrti a zmrtvýchvstání –, věděl, že chce následovat Boha, vnímat jeho hlas a být spojený s nebem v modlitbách. Všichni lidé měli Temba rádi, protože byl laskavý, ohleduplný a šířil kolem sebe hezkou atmosféru. Jediný, kdo ho neměl rád, byl muž, který se jmenoval Juma. Neměl ho v lásce od prvního okamžiku, kdy se potkali. Posmíval se mu a za jeho zády ho pomlouval. Někdy Jumovy lži i poškodily Tembovo dobré jméno,

ale Tembo navzdory tomu zůstal laskavý.

Jednoho dne kdosi řekl Tembovi: „Slyšel jsi o tom, že je Juma vážně nemocný? Nikdo s ním u něho doma nechce být, dokonce ani jeho rodina, protože strašně zapáchá. Vydrží to jenom jeho manželka.“

Tembo ve svém srdci zaslechl tichý hlas: „Běž a pomoz Jumovi!“ Ani chvíli nezaváhal. Když přišel k Jumovu domu, viděl, že se před domem shromáždila celá jeho rodina. Jeden z mužů se posměšně zeptal: „Co tady chceš?“

„Přišel jsem Jumovi pomoci,“ řekl Tembo. Jiný příbuzný mu řekl: „Ten už tady dlouho nebude. Pokud k němu vstoupíš, abys mu pomohl, a on zemře, budeš se z toho zodpovídat a budeš muset zaplatit pohřeb.“

Tembo chvíli přemýšlel. Pohřby v Tanzanii mohou stát i několik tisíc

dolarů a on tolik peněz v žádném případě neměl. Nemohl však nechat svého nepřítel zemřít, dokud Jumo nepozná Ježíšovu lásku.

Když Tembo vešel do domu, zápach byl tak silný, že se mu udělalo špatně. Zvedl se mu žaludek a potřeboval se nadechnout čerstvého vzduchu. Když Tembo uviděl zanícenou ránu na Jumově kůži, věděl, že ho Bůh poslal právě včas. Pomodlil se, aby vydržel ten zápach, a potom se obrátil na Jumovu manželku. „Přineste mi vodu na vymytí rány a čisté oblečení. Až mu ránu ošetřím, zaplatím mu převoz do nemocnice.“

Juma údivem rozšířil oči, ale neřekl vůbec nic. Tembo mu pečlivě ošetřil ránu a dodržel, co slíbil. Dokonce zaplatil i za pobyt v nemocnici a Jumu často navštěvoval. Jak plynuly dny, Juma ve svém srdci postupně prožil změnu. Snažil se pochopit, proč mu Tembo pomáhal, když on se k němu choval tak špatně. Byl z toho v rozpacích. „Proč jsi vsadil všechno na to, že mě zachrániš, když moji příbuzní čekali, že umřu?“

Když se Juma zotavil natolik, že mohl opustit nemocnici, doprovodil ho Tembo domů. Když se roznesla zpráva, že se Juma vrací domů, shromáždili se okolo domu jeho příbuzní, kteří si mysleli, že v nemocnici zemře a bude mít pohřeb. Čekali také, že Tembo pohřeb podle dohody zaplatí. Když se Tembo s Jumem objevili mezi příbuznými, Juma ukázal na svého nového přítele a řekl: „Vidíte tohoto muže? Projevil mi větší lásku než vy, a to jste moji příbuzní. Přijal jsem ho do kruhu své rodiny.“ Příbuzní se rozešli domů, protože se žádný pohřeb nekonal. Tembova nesobecká láska způsobila, že i Juma mohl poznat Boží lásku.

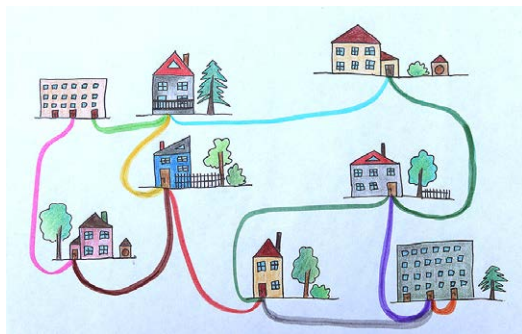
♦♦♦

Chcete také šířit Boží lásku a dovolit Bohu, aby vás použil k proměně našeho

světa? Pokud ano, čtěte Bibli a myslte na Boha a Ježíšův příběh. Laskavost a touha pomáhat dalším lidem se potom přirozeně dostaví. Začněme tam, kde žijeme, ať je to kdekoliv. Ve službě Králi králů nepřijde nadarmo žádný dar, modlitba ani jediný okamžik!

Tvořme

Nakresli na papír svůj dům. Pak na stejný papír nakresli dům nebo domy svých kamarádů nebo lidí, které znáš. Vezmi si pastelku a nakresli svoji cestu k těm, které bys moc rád navštívil/a. A jinými barvami zase jejich cestu k tobě nebo k domům dalších kamarádů, ať se lépe poznáte.

Povídejme si

1. Jak se Juma choval k Tembovi?
Proč se k němu takto choval?
2. Co Tembo udělal, když zjistil, že je Juma nemocný?
3. Co Juma pochopil díky Tembově laskavosti?
4. Kde a jak můžeme lidem projevovat skutečnou lásku my?

Modlitba pro **KAŽDÉHO**

JSME TU PRO TEBE

Zveme tě k aktivitě Modlitba pro každého, kde se modlíme za konkrétní lidi a jejich životní situace. Každý podnět bereme vážně, s respektem a diskrétností.

JAK TO FUNGUJE?

Stačí nám napsat nebo zavolat – sdílej svou prosbu a my se za tebe i s tebou budeme modlit.

NAJDEŠ NÁS ON-LINE

Facebook & Instagram: Modlitba pro každého

NEJSI NA TO SÁM – RÁDÍ TĚ PODPOŘÍME MODLITBOU

Kontakty:

Jan Chmel
+420 605 785 929
jan.chmel@casd.cz

Dan Šmíd
+420 773 997 469
daniel.smid@casd.cz

